

SÖKAREN

NR 2

1992 ÅRGÅNG 29

PRIS 35:00 INKL. MOMS

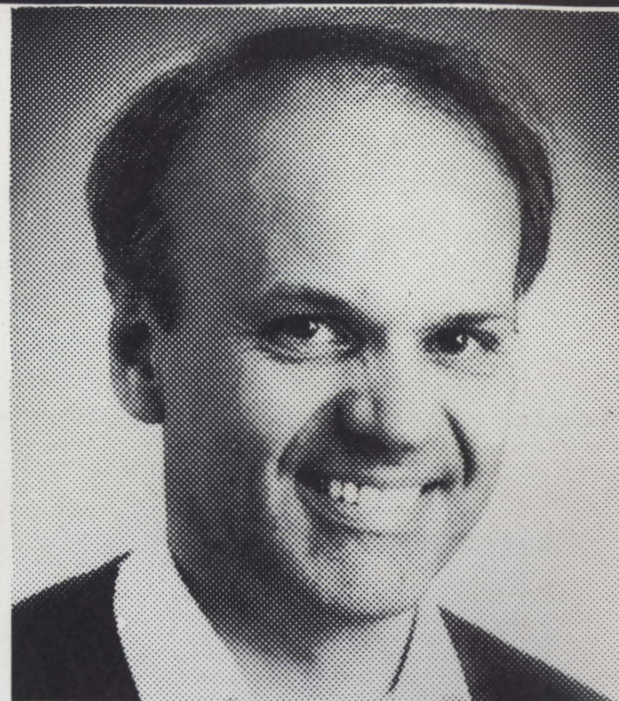
Oberoende tidskrift för livssynsfrågor



*Samhället Findhorn
har skapats under ledning av en inre röst*

A Course in Miracles återger oss det fullständigt kompromisslösa kärleksbudskap som urkristendomen innehöll.

Curt Jonsson



"Jag tror att lösningen på alla våra problem ytterst ligger i att vi kan tillämpa förlåtelse. Vi behöver förlåta både andra och oss själva."

Vad är egentligen förlåtelse?

När jag gick i gymnasiet, blev jag utsatt för en form av mobbning. I jämförelse med vad många andra får utstå, var det här kanske relativt oförargligt. Men det var ändå besvärande. Jag gick i Norra Real, som på den tiden var en skola för enbart pojkar. I min klass gick en kille, som efter vad jag nu efteråt förstår, hade vissa problem. Han hade bytt linje och kom in i vår klass efter ett år.

Möjligtvis var det så att han på något sätt kände sig litet utanför. I vilket fall som helst försökte han få uppmärksamhet och han ville gärna att de andra skulle tycka att han var rolig. Därför valde han att utnyttja mig, och han gick in för att i alla tänkbara situationer få mig att framstå som löjlig.

Under lektionerna kunde han lura i lärarna saker så att de fick en konstig uppfattning om mig. Det kunde röra sig om vad som helst. Han var mycket påhittig och var dessutom skicklig i att prata och framställa saker på ett trovärdigt sätt. Men hans mål var hela tiden att få de övriga i klassen att skratta.

Som väl var hade jag några nära vänner i klassen. Visserligen hade de inte förmåga att stötta mig just medan jag utsattes för den här killens påhopp. Men de fanns ju ändå där. Och jag umgicks med dem på min fritid. Det gjorde det hela mer uthärdligt. Men trots detta var det hela mycket besvärande.

De där korta gymnasieåren tog så småningom slut och vi tog studenten. Någon vecka efter examen råkade jag sitta på en parkbänk i närheten av skolan. Då dök plösligt min ständige plågoande upp och frågade om han fick sätta sig ner. Han bjöd på en cigarett och eftersom jag rökte på den tiden tackade jag ja.

Vi satt där och "kallpratade" och rökte en stund. Eftersom han aldrig tidigare visat mig något personligt intresse, var jag ganska förvånad och litet avvaktande. Så plötsligt sade han mer eller mindre ordagrant så här: "Jag vet att jag har burit mig ganska dumt åt mot Dig under de här åren. Kan Du förlåta mig?"

Jag blev milt sagt förvånad. Chockad är kanske ett mer passande ord! Jag kunde bara svara ett svagt: "Javisst, det är klart!" Och kort därefter så skildes vi igen (antar jag). Jag minns ärligt talat inte vad som hände sedan. Men de ord som jag citerat här ovanför, de minns jag hur tydligt som helst. Jag har tänkt på dem många, många gånger. Och jag har gråtit tårar av glädje och befrielse över dem.

Långt senare i livet kom jag i kontakt med några böcker som kallas "A Course in Miracles". Innehållet i dessa böcker togs emot på intuitiv väg av Helen Shucman, en amerikansk psykologiprofessor. Under sju års tid på 1970-talet ägnade hon all sin fritid åt att skriva ned denna text, som sedan har spritts över hela världen till 100.000-tals människor. A Course in Miracles återger oss det fullständigt kompromisslösa kärleksbudskap, som jag tror att urkristendomen innehöll.

Om jag skulle vara tvungen att försöka uttrycka budskapet i A Course in Miracles i ett enda ord, då skulle detta

bli: "Förlåt!" Men risken är stor att om detta ord inte förklarades, skulle det missförstås grovt.

När vi vanligen talar om förlåtelse, menar vi att det handlar om att överse med något förkastligt, som någon sagt eller gjort. Den som gjort sig "skyldig" till något, bör *he* om förlåtelse, och sedan kan vi nådigt välja att eventuellt förlåta. När vi förlåter, tycker vi att vi gör den andre en stor tjänst. Men vår förlåtelse innebär inte nödvändigtvis att vi glömmer. Och om den andre vid ett senare tillfälle gör något "dumt" igen, då är vi snabba att minnas. Kanske säger vi något i stil med att "en gång kan jag förlåta detta, men inte två gånger!"

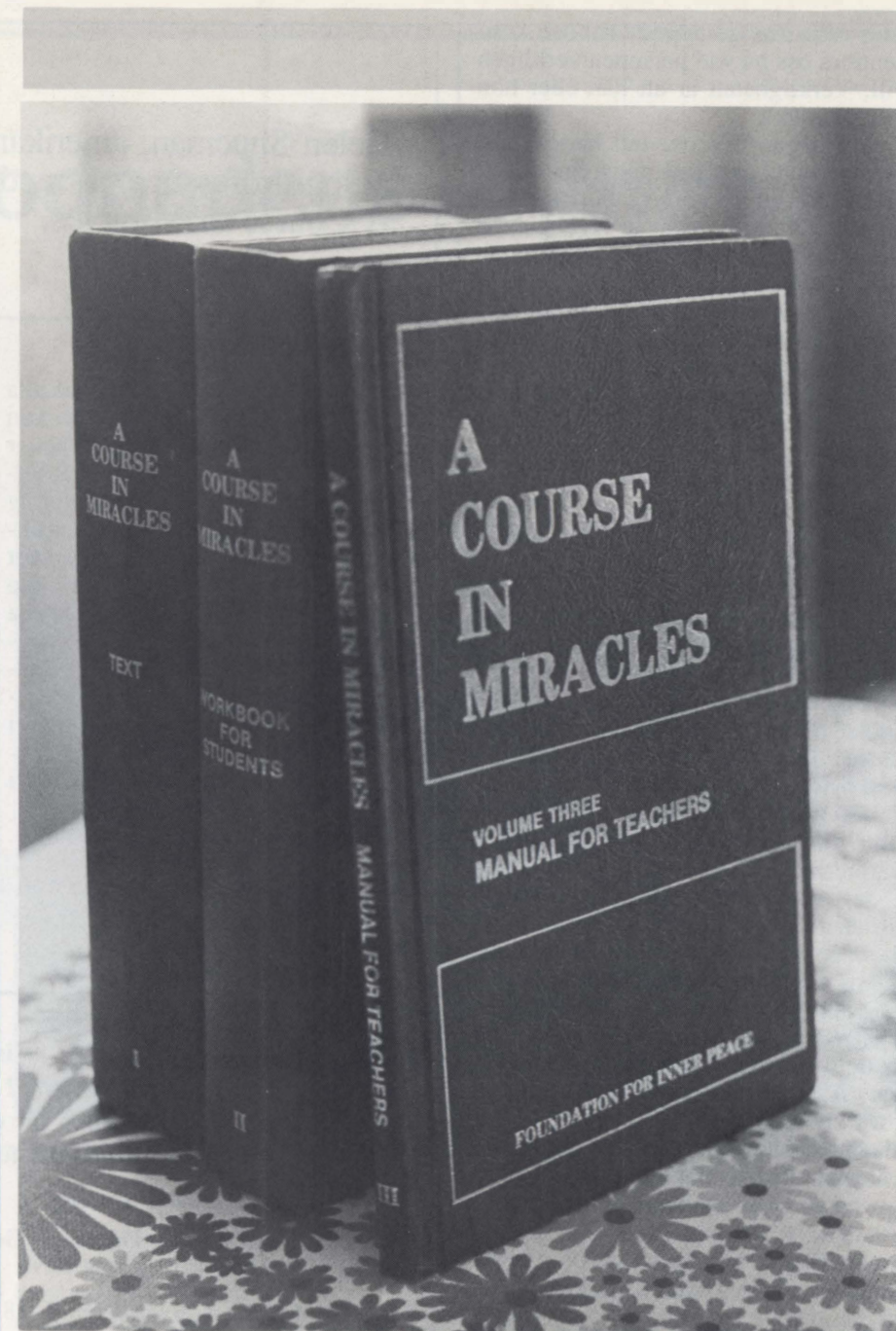
När vi säger så, har vi då verkligen förlåtit över huvud taget? Vad är i så fall förlåtelse? Som jag ser det, är verklig förlåtelse att *fullständigt* släppa taget om de negativa känslor som funnits kring något som hänt och att *inse* att det inte finns någon skuld, vare sig hos mig själv eller hos någon annan. Verklig förlåtelse är därför inte något vi i vår "upphöjda godhet" ger någon annan (med en känsla av att de får något som de egentligen inte förtjänar) utan det är i stället en insikt att vi har trott på en illusion. Vi ser nu att det som vi led av inte har någon verklig grund. Den som vi hade något emot, har ingen skuld. Det hela var ett missförstånd från vår sida.

I A Course in Miracles sägs det att vi i allt vi ger ut endast uttrycker två olika saker. Antingen ger vi ut kärlek, eller så ber vi om kärlek. Om vi ständigt har detta i åtanke när vi försöker förstå våra medmänniskor, blir allt oerhört mycket lättare. När ett litet barn skriker, vet vi att det i själva verket ber om någonting. Vi är då angelägna om att ge det som barnet behöver. Och barnets mor brukar ofta känna intuitivt vad detta är.

Barnet vill ha omtanke i någon form. Det kan sedan gälla mat, att bli bytt på eller helt enkelt att få känna närhet. Ett spädbarn som får vad det behöver, kan också självt ge mycket kärlek. Helt spontant har det tillit för och känner värme för sin omgivning.

När barnet sedan växer upp, fortsätter det att ge kärlek eller att be om kärlek. Vi kan ha "överseende" med tonåringars burdusa sätt, för vi förstår att de söker uppmärksamhet och omtanke. Även om de säger förskräckliga saker till oss som är deras föräldrar, inser vi i bästa fall att det bara är ett litet bakvänt sätt att komma oss riktigt nära.

Vad vi däremot ofta inte förstår är att det fungerar på precis samma sätt även med vuxna människor. Som vuxna är det inte lätt för oss att be om kärlek. Och det är ofta inte heller lätt att visa andra människor kärlek. Detta, som skulle vara så naturligt, har hindrats på många olika sätt. Och det gör



Under sju års tid ägnade Helen Shucman all sin fritid åt att skriva ned budskap som hon tog emot på intuitiv väg. Det resulterade i tre bokvolymmer.

att vuxna människor ofta uttrycker de här sakerna på ett mycket svårförståeligt sätt.

Även den mest förhärdade våldsmän säger i grunden samma sak: "Bry er om mig! Acceptera mig! Tyck om mig! Älska mig!" Men det "språk" han använder gör att vi inte förstår. I stället väcker han upp vår rädsla. Han väcker upp *vår* aggressivitet. Kanske säger vi att våldsmannen ska straffas hårt. Men det är i sin tur bara *vårt* sätt att förtvivlat ropa efter kärlek!

När vi kan inse att vi alla i grund och botten söker efter den kärlek som vi tror att vi har förlorat kontakten med, och att vi kan hjälpa varandra genom att ge kärlek, då förstår vi att ing-

en *egentligen* vill något ont. Därför finns heller ingenting att förlåta. Att inse detta är den verkliga förlåtelsen.

Egot inom oss, dvs den del av vårt sinne som tror på att vi är avskilda från Gud och från varandra, har sin egen uppfattning om vad förlåtelse är. A Course in Miracles förklarar att egot först vill se "felet" klart och tydligt så att det sedan kan bortse från det. Men genom att först göra "felet" tydligt, gör egot det bara svårare att bortse från det.

Den verkliga förlåtelsen är en villighet att helt bortse från det som är överkligt och bara se det som är verkligt. Och när någon ber om kärlek på ett "språk" som vi inte förstår, bör vi bortse från de skräckfyllda fantasier

som detta kan ge upphov till och koncentrera oss på vad personen verkligen vill. Verkligheten är att han eller hon vill ha kärlek.

Om någon ber oss om kärlek, hur ska vi kunna svara på något annat sätt än genom att ge kärlek? Förlåtelse är alltså inget annat än att se verkligheten som den är och inte låta sig luras av skräckinjagande illusioner.

Men innebär detta då att vi bör förlåta precis allt? Ja, det gör det! Innebär det att vi ska acceptera allt som människor gör och låta dem fortsätta med destruktiva handlingar? Nej, det gör det inte! Den som är destruktiv, har missförstått vem han är och dömer sig själv att känna skuld för vad han gör. Han känner sig oälskad och tror att han är isolerad. Han tror att han måste ta till våld för att bli uppmärksam. Om vi förstår detta, är det inte kärleksfullt av oss att låta honom finnas kvar i den illusionen.

Vår viktigaste uppgift är därför i stället att hjälpa varandra att återupptäcka vårt verkliga, sanna jag. När någon betar sig våldsamt och destruktivt, är den bästa "medicinen" att visa att vi trots allt *ser* att det finns kärlek och värme innanför det tuffa skalet.

Jag påstår inte att det är lätt att alltid förlåta. Och en del saker som andra gör är så upprörande för oss att det kanske känns nästan omöjligt att förlåta. Men ingenting blir bättre av att hålla tillbaka förlåtelsen. När vi envist vägrar förlåta är det i själva verket oss själva vi skadar. Att låta bli att förlåta är i sig en form av angrepp på någon. Det är ett slags våldshandling. Allt angrepp, alla våldshandlingar, har sitt ursprung i vår tro på att vi är avskilda från varandra. Ändå *är* vi förenade!

Att förlåta någon är därför i första hand att göra sig själv en tjänst. När vi säger "förlåt!" i den bemärkelse som A Course in Miracles ger ordet, betyder det inte "snälla, överse med det hemska som jag faktiskt gjort!", utan snarare "släpp Dina angreppstankar och se den kärleksfulla verkligheten som den är! Det kommer Du att må bra av!".

Visst kan det vara lättare att förlåta, om någon ber oss om förlåtelse. När vi inte själva känner oss angripna längre är det lättare att sluta fred.

Jag inser nu att den unge mannen som jag berättade om tidigare i själva verket gav mig något helt ovärderligt. Det jag fick var insikten att bakom varje grymt beteende finns en fin och kärleksfull människa, som när som helst kan inse sina misstag och visa sitt verkliga, varma jag. Det har hjälpt mig mycket, senare i livet. När jag kan hålla fast vid den insikten, förstår jag att jag inte har något att förlåta någon. Alla som jag tror kan ha skadat mig, har i själva verket gjort så gott de har kunnat utifrån sina förutsättningar. Om det är så, hur ska jag då kunna fördöma någon för vad de har gjort?

Helen Shucman, amerikansk psykologiprofessor och medium för A Course in Miracles.



Jag tror numera att lösningen på alla våra problem ytterst ligger i att vi kan tillämpa verklig förlåtelse. Vi behöver förlåta både andra och oss själva. Vägen dit ligger i fullständig uppskattning av människans sanna natur och i insikten att vi alla hör ihop på ett mycket konkret sätt. Det är också till stor hjälp att med hjälp av *stillhet* i sinnet komma i kontakt med vårt eget inre och upptäcka att det är fullt av kärlek. Visserligen kan det ibland behövas en "utrensning" av andra känslor som ligger i vägen för kärleken. Men inga s k negativa känslor är "farliga". Genom att vi

tillåter oss att känna dem utan att göra motstånd mot dem, så försvinner de.

Skillnaden mellan kärlek och andra känslor är att kärleken är outtömlig. Ju mera kärlek vi kan känna, desto mera kärlek har vi kvar. Medan däremot ju mera sorg eller rädsla vi kan tillåta oss att känna, desto *mindre* har vi kvar av detta.

Med stillhet och uppskattning i vårt sinne kan vi väcka upp kärleken inom oss. Den kärlek vi sedan utstrålar väcker i sin tur upp allt mera kärlek även hos våra medmänniskor.

Artikeln bygger på ett kapitel ur Curt Jonssons bok "Väck upp Din kärlek!".

Vill du ha en världsbild där fysiska och parafysiska lagar bildar en sammanhängande logisk struktur?

Vill du se hur nydarwinismen får en fördjupning och fortsättning, som ger en fascinerande framtidsbild för mänskligheten? Då är

PROJEKT LIV en bok för dig.

Förf: Per Bruus-Jensen, Danmark. Bearbetning till förkortad svensk utgåva: Sigbritt Therner. 148 sid 145:-.

Världsbild Förlag, Vasavägen 9, 181 42 Lidingö, 08-767-38 17

VATTUMANNEN

FÖRLAG & BOKHANDEL

...är Sveriges äldsta, fristående bokhandel för esoterisk litteratur.

Vi har också ett gott sortiment av tal- och musikkassetter för meditation och avspänning m.m.

Kristaller, halvådelstenar – både oarbetade och som smycken. Slagru- tor, pendlar, tarotkort, zonterapi- kort.

Datahoroskop och biorytm etc.

Du kan beställa diverse kataloger över bok- och musiksortiment Data- listor över hela vårt boks- och musiksortiment kan du få mot en mindre kostnad. Beställ i så fall en ämnesområdeslista först. Ur den kan du sedan välja de områ- den som intresserar dig.

VATTUMANNEN, Box 45096, 104 30 Stockholm (Drottninggatan 83) 08-10 96 15, 10 69 15

I morgonrodnadens tecken

Bokhandeln Aurora
O. D. Krooksgatan 34
252 43 Helsingborg

Stockholm har Vattumannen, Göteborg Näckrosen, Malmö Sök & Finn och Växjö Lotusblomman. Helsingborg har sedan fyra år Aurora, en bokhandel i den nya tidens anda med ett kvalificerat urval böcker om filosofi, ny andlighet, alternativ terapi och New Age. Aurora säljer även kassettband, rökelse och kristaller. Men den fina stämningen i affären samt meningsfulla samtal med ägaren Carin Olofsson får man gratis.

– Jag blev nästan sparkad in i affären, berättar Carin. Jag besökte Aurora en gång och den dåvarande ägaren frågade, halvt på skoj, om jag ville köpa affären.

– Ja, om jag vinner pengar, skrattade Carin.

Efter två dagar hade hon i praktiken bestämt sig för att köpa!

– Det sa bara klick i huvudet, förklarar hon. Allt gick som på räls, som om någon jämnade vägen. Det var inget problem att få ett banklån. Jag kände hela tiden att detta var rätt, trots att jag inte hade någon erfarenhet av försäljning. Som tur var hann jag aldrig tänka efter. Men jag hann tänka, att går det åt pipan, så lär jag mig något av det också.

Aurora är i den romerska mytologin morgonrodnadens gudinna. Kanske dessa alternativa boklådor som växer upp förebådar en ny tid? Stämningen på Aurora är mycket varm och behaglig, och jag förstår att många söker sig dit. I vår jäktade och materialistiska tid finns det inte många naturliga samlingspunkter där man kan träffas och prata om väsentliga ting. Carin är en glad och öppen människa som har lätt att få kontakt med folk. När Lena Engkjær och jag kommer på besök, plockar hon fram några stolar och bjuder på kaffe/te och pepparkakor.

– Besöksstolar har de nog inte på Vattumannen, skrattar hon.

Hon läser naturligtvis Sökaren, men tycker att den ibland är lite väl kritisk. En sådan person som Håkan Blomqvist ska inte recensera en bok som Gåvan från Stjärnorna, menar hon.

– Den boken gav mig väldigt mycket, fortsätter hon. Samtidigt var den skrämmande, så att jag blev rädd. Men jag får nog lära mig att också acceptera



– Min livstro stämmer mycket överens med Shirley MacLaines, säger Carin Olofsson.

livets mörka sida. Man möter det man behöver. Min livstro stämmer mycket överens med Shirley MacLaines. Vid läsning av hennes böcker kan jag inte komma med några invändningar.

Här håller jag inte med Carin, eftersom jag tycker att MacLaines böcker är alldeles för okritiska och bara surfar på den andliga världens yta. Vi diskuterar lite kring detta.

– Många tittar in här bara för att få en pratstund, berättar Carin. De tycker att det är så lugnt och skönt. Ibland köper de något, ibland inte. Kundkretsen i Helsingborg är inte så stor. Men jag får många vänner och kontakter, säger Carin, som har ett halvtidsjobb som sekreterare vid sidan om.

Man har inte en sådan här bokhandel för att tjäna pengar, säger hon. Om hon inte skulle ha en viss bok inne, ger hon

kunderna adressen till någon av de större bokhandlarna i stället för att beställa hem boken. Det är lättare för kunden att göra så, menar hon. Carin har ett genuint människointresse bakom sin bokaffär, inte vinsttankar.

Nu tycker Carin emellertid att tiden är inne att sälja Aurora efter två års intressant arbete.

– Jag har absolut inte tröttnat, men jag vill få tid till min egen utveckling. Fast jag säljer inte till vem som helst! När det är dags, kommer den rätta personen.

Mörkret har sänkt sig över staden, när vi lämnar Aurora. Det känns lite olustigt att lämna den varma atmosfären i bokhandeln och komma ut bland bilar och avgaser. Men det känns skönt att veta att Aurora finns. Och att Carin finns.

Text Bengt Petersen. Foto Lena Engkjær.

Eileen Caddy är en av grundarna av det andligt präglade samhället Findhorn i Skottland. 1988 utgav hon sin självbiografi, som hon skrivit tillsammans med Liza Hollingshead; den kom förra året på svenska i översättning av Erik Åhrberg, *Resan till friheten* (Regnbågsförlaget, Stiftelsen Stjärnsund, 770 70 Långshyttan).

Det är en intressant och välskriven bok utan tydliga tillrättalägganden för att få Eileen att framstå som en stor gestalt. Den bär prägel av uppriktighet, men det är klart att berättelsen är *hennes* version; Peter Caddy, som till slut skilde sig från henne, och andra inblandade skulle kanske ge en delvis annorlunda bild av händelserna. "Resan till friheten" är Eileens upplevelse av sitt liv. Det är en mycket levande bok om en kvinna som följer en inre röst.

Själv tror Eileen att det är Gud som hon lyssnar till – och så säger rösten själv – men detta kan naturligtvis ifrågasättas. Eileens äldsta dotter menar i ett vredesutbrott att det nog är djävulen som talar till hennes mor (eftersom Eileen av rösten hade fått ledning att lämna sin förste man och deras barn för att gifta sig med Peter Caddy).

Eileen hörde först rösten i en tid av kris i sitt liv. Hon hade blivit förälskad i Peter Caddy, en gift man, och hon var själv gift och hade fem barn.

Hon satt i en helgedom och bad för att få hjälp i sin svåra situation. "Jag började be, på det enda sätt jag kände till och talade till Gud som om Han var en person som kunde höra mig. – – – Från djupet av mitt hjärta ropade jag på hjälp. Jag hade ingen annan än Gud att vända mig till."

Då hörde hon något inom sig: "Var stilla och vet att jag är Gud."

"Rösten var helt tydlig och jag vände mig om för att se vem som talade. – – – Rösten var inuti mitt huvud. – – – Rösten fortsatte: 'Du kommer att ta ett väldigt stort steg i ditt liv. Men om du följer Min röst kommer allt att gå väl. Jag har fört dig och Peter samman för en mycket speciell uppgift, för att utföra ett specifikt arbete åt Mig.'"

David Spangler, en annan av grundgestalterna på Findhorn, upplevde också att han fick inre ledning för sitt liv; han tonade in på högre medvetandeplan – och angående Eileens röst fick han bland annat följande svar: "Den röst du hör är en blandning av ditt eget medvetande och källan. Det du hör är inte källan utan dess tjänare. – – – Bakom rösten finns sedan en källa som är din sanna natur, som du strävar efter att växa in i alltmer fullödigt." Det är en intressant förklaring.

Aven om det kan tyckas förmätet av Eileen att tro sig dagligen kommunicera med Gud själv, har röstens budskap tydligen en anmärkningsvärd kvalitet. (Visdom från Eileen Caddys inre röst gick länge som en serie i Sökaren.)

Under ledning av en inre röst



Findhornsamhället grundades (1962) och utvecklades på grundval av vad rösten meddelade. Peter Caddy, som var organisatören, följde till punkt och pricka röstens anvisningar till dess rösten efter flera år kungjorde att centret nu skulle utvecklas utan dess råd genom vars och ens egen förmåga och att den frigörelsen också var nödvändig för Peters andliga utveckling. Men att rösten inte längre gav anvisningar (för andra än Eileen själv) ledde till en försämrad relation mellan makarna Caddy och slutligen skilsmässa, när Peter sökte sig till andra sensitiva för att få råd, och till en annan äktenskaplig relation.

"Mitt barn, du kommer alltid att märka att kärleken är botemedlet mot

allt", säger rösten vid ett tillfälle. Det är en klassisk andlig replik. Den finns i kärnan av all hög religiös etik. Det ligger i sakens natur att den är sann.

Men Eileen och Peter går inte omkring som suveräna följare av kärlekens princip. De kommer ofta till korta. Ibland tonas kärleken ned eller upphör till synes alldeles, ersätts av bitterhet eller vrede, ibland ökar den, skapar frid och löser problem.

"Resan till friheten" är en läsvärd självbiografi, en bok att ta på allvar – och att läsa med en viss sund skepsis. Ett "fenomen" är i alla händelser Findhornsamhället, som växt fram efter anvisningar från en människas inre röst.

SM

Ur "Resan till friheten"

Eileen Caddy

Fastän ankomsten till Findhornsamhället var spännande och inspirerande för människor, var det också en utmaning – inte bara i termer av arbetet, som var mycket krävande med långa arbetstider och inga avbrott över veckosluten, utan även andligen. Jag fick höra: "Människor som kommer hit skall provas och testas till det yttersta, så att de utan skuggan av ett tvivel får reda på att detta är deras rätta plats. Ingen som önskar komma hit skall uppmuntras eller göras modfärdig. De måste finna ut från sitt allra innersta, vad som är rätt för dem utan någon som helst yttre hjälp. De måste vara mycket flexibla. Om de är oförmögna till detta, då är de inte redo att förena sig med er här."

Vårt huvudsakliga ansvar var att vända människor inåt och att uppmuntra dem att finna sin egen känsla av inre ledning, sin egen stilla, lilla röst inom sig. Ofta verkade det lättare för mig att få vägledning för någon, men jag varnades för detta. "Du hjälper inga själar om du gör allt deras andliga arbete för dem. De behöver kunna stå på sina egna ben och ta den tid det behövs för att vända sig inåt och själva kontakta källan till all visdom. Skaffa bekräftelse åt dem om det är verkligt nödvändigt. I kommande tider skall varje själ själv söka inom sig och verka utifrån detta centrum. De kommer inte att behöva någon förmedlare av något som helst slag. Detta är blott en övergångsperiod när bekräftelse behövs genom medier och clairvoyanta människor, men allt detta kommer att försvinna. När varje själ själv söker och finner den där inre förbindelsen med Mig, kommer de budskap Jag ger dig dagligen och som du nedtecknar så troget, inte längre att behövas. Det kommer inte längre att vara någon teori, utan ett hundra procentigt sätt att leva och verka på under varje ögonblick dygnet runt."

De kanske viktigaste gäster vi hade det året, 1970, var David Spangler och Myrtle Glines. David var en ung amerikanare, som själv hade tagit emot vägledning under några år och som hållit några föredrag om andliga ämnen i



David Spangler, Myrtle Glines, Peter och Eileen Caddy.

U.S.A. Myrtle, hans sällskap, var betydligt äldre än han själv och var specialist på Personologi, en personlig och andlig rådgivningsteknik (counselling). För många år sedan hade någon sänt oss ett exemplar av en artikel David hade skrivit med rubriken *Kristusupplevelsen och den Nya Tidsåldern*. Den hade gjort ett djupt intryck på oss, eftersom hans idéer var så nära i linje med våra egna. Normalt skulle jag inte ha läst något sådant, eftersom min läsning inom det esoteriska området var klart begränsad, men jag drogs till artikeln och, när jag väl börjat läsa den, kunde jag inte sluta. Den tog mig in i en annan dimension. Varje ord var som ett eldtecken. När jag fick höra att den var skriven av en 19-åring, kunde jag knappt tro det. Peter läste den också och visste att vi på något sätt skulle ta kontakt med honom.

Vi fick inget ut av vår önskan att få träffa David Spangler förrän några år senare, när han skrev till oss och meddelade att han och Myrtle skulle komma till England på en föredragsturné och skulle vilja besöka oss på Find-

horn.

När jag första gången mötte David blev jag inte alls imponerad av honom. Myrtle satt och drack te med mig när David kom in. Jag tittade på denne unge man och undrade hur det var möjligt att han kunde ha skrivit något så fantastiskt. Han slog sig ned och drack sitt te och även Peter kom in. Jag blev mycket förvånad när Peter bad David att tala i Andaktsrummet den kvällen. Ingen hade tillåtelse att tala där; det var ett tyst rum. Peter hade emellertid fått vägledning inifrån om att be honom göra det.

David stod under konstverket med temat Soluppgång och talade. Jag minns inte vad han sade, men medan han talade hade jag en utomordentlig upplevelse: Han som person tycktes försvinna och i hans ställe kom en väldigt och mycket underbar Varelse. Jag förstod då att det var något exceptionellt med denne unge man och jag kände mig mycket nära honom. Men just detta att jag var medveten om denna speciella kvalitet fick mig att sätta upp honom på en piedestal och

jag kände en stor vördnad inför honom.

Slutligen fick jag en morgon, när jag satt i Andaktsrummet, höra i starka ordalag: "Om du inte plockar ner David från den där piedestalen, kommer du aldrig att kunna kommunicera med honom." Javisst, tänkte jag, när allt kommer omkring är han bara en 23-åring som tycker om chokladkaka. Jag gick omedelbart över till hans stuga och sade: "David, jag vill omedelbart ta ner dig från den där piedestalen, för jag vill verkligen kunna kommunicera med dig." Han började gapskratta och från det ögonblicket var vi bästa vänner. Den kärlek och respekt vi känner för varandra har fortsatt att växa och fördjupas under åren.

Peter stod David mycket nära och tillbringade mycket mer tid med honom än jag någonsin gjorde. De diskuterade utvecklingen i det växande samhället och det var genom Davids närvaro som utbildningssidan i livet började blomma upp här. Myrtles bidrag var att hjälpa människor med deras personliga problem och jag lärde mig en hel del från henne om hur man tar sig an människor, vilket jag är evigt tacksam för.

David och Myrtle hade ursprungligen avsett att besöka oss tre dagar. Istället stannade de tre månader och återvände följande år för att stanna ytterligare tre år. Efter att så länge ha

föreläst, var David lycklig över att till sist ha funnit en liten grupp människor, som faktiskt levde på det sätt som han föreläste om.

David och Myrtle gjorde ett oerhört starkt intryck på vårt lilla samhälle. Som en del av Davids roll att hjälpa oss bli mer medvetna om det större sammanhang vi verkade inom, började han en serie föreläsningar om den nya tidsåldern och dess värden. Vi brukade träffas i vår Samlingsbyggnad på sena eftermiddagar eller i Andaktsrummet på kvällarna. David sade att en vändpunkt i mänsklighetens medvetande redan hade ägt rum och att vi hade givit oss ut på en fullständigt ny fas av vår väg mot Gud. Tidpunkten för väntan på Kristi andra återkomst var förbi. Den här gången hade Kristus inte visat sig i någon fysisk kropp, utan hade blivit född i mänsklighetens hjärtan och sinnen. Det var nu tid att inse detta och att omsätta det i praktiken. Davids bild var mycket vidare och mer esoterisk än min, men den ena kompletterade den andra perfekt.

Dessa möten kulminerade i en direkt uppenbarelse, genom David, av Obergrensad Kärlek och Sanning, det samma väsen eller kvalitet som hade uttryckt sig genom Liebie Pugh. Vid tidpunkten för hennes bortgång hade vi fått höra att de energier som hade förankrats i St Annes, hade överförts till

vår grupp på Findhorn, och nu förstod jag vad det betydde. Förbindelserna gick djupt, mycket djupare än någon av oss, allra minst jag, någonsin kunde ha föreställt sig. Det var uppenbart att en ny cykel just höll på att inledas för oss alla.

Ur "Resan till friheten", en självbiografi av Eileen Caddy, Regnbågsförlaget, Stiftelsen Stjärnsund, 770 70 Långshyttan. Översättning Erik Åhrberg.

BUDDHASASANAFÖRLAGET Box 5158, 102 44 Stockholm

Skrifter ur den buddhistiska palikanon:

Buddhas stora meditationstal
40 sidor, ca 20:—

Buddhas tal till Sigala
24 sidor, ca 16:—

Övrigt:

Buddhismen i ett nötskal
av Narada Maha Thera
80 sidor, ca 15:—

Buddhistisk meditation
av Francis Story
32 sidor, ca 7:—

I bokhandeln eller direkt från förlaget

ψ LJUSET ÄR SJÄLENS FÄRG ψ MINNEN FRÅN EN ANNAN VÄRLD

År 1929, vid två års ålder, fick författaren minnen från en inkarnation i en annan värld. Det var en kultur där man erkände och använde magi lika allmänt som man erkänner och använder elektricitet här på Jorden.

Minnena var både ljusa och mörka; ytterligt ljusa och ytterligt mörka. Där fanns höjder av rent och strålande ljus, men även bottenlösa avgrunder av mörker.

Minnena var sådana att han aldrig någonsin ämnade yppa dem - för någon annan än sin egen mor. Hon kunde förstå, hon kunde acceptera det kosmiska vittnesmålet - och även ge frid åt det som skett i en fjärran värld.

Endast hon skulle få kännedom om dessa minnen. Så beslöt han och så blev det, men år 1986, när han var femtionio år gammal, fick han kontakt med en kvinna som hade minnen från samma värld - och samma epok!

Än mer; hon mindes den person som han då hade varit - och när hon berättade om sina minnen förstod han vem hon varit. De kunde identifiera varandra.

De bor i skilda länder, har aldrig träffats i sina nuvarande liv och kommer sannolikt aldrig heller att göra det - för de är andra nu än de var då och har sina nuvarande roller att fullfölja. Men hon förmådde honom att ändra beslutet om tystnad och därför publiceras den sällsamma historien.

LJUSET ÄR SJÄLENS FÄRG kostar endast 75 kronor. Sätt in beloppet på postgiro nummer 63 46 41 - 5, betalningsmottagare Psi-Cirkeln och skriv bokititeln på talongen. Inga extra kostnader tillkommer. Boken levereras i vadderat kuvert inom 7-14 dagar.

Med varje bok bifogas en lista över tidigare utgivna böcker.

Psi-Cirkeln, Denis Lindbohm, Fosievägen 29 A VI, 214 31 Malmö, tel 040 - 824 53

En vit kråka?

Örjan Björkhem

Kommentarer och randanmärkningar till Nils-Olof Jacobsons reportage om poltergeistfenomen i Sökaren 7 och 8.



Örjan Björkhem

Till min glädje har jag av Nils-Olof Jacobson blivit ombedd att kommentera hans upplevelser hos Lars O. Sådana sidokommentarer är naturligtvis desto viktigare i dessa dagar av "Saida Andersson-feber" då också annars anständiga forskare menar sig kunna uttala sig om fenomenens "paranormalitet" fast ingen någonsin undersökt henne eller hennes verksamhet.

Av liknande skäl kan jag givetvis inte bedöma vad Nils-Olof Jacobson varit med om, utan får gå efter egna erfarenheter. För några år sedan (20-22/11 1987) tillbringade jag två dagar och mellanliggande natt hemma hos Lars O. och hade lika omstörtande upplevelser som Nils-Olof Jacobson (NOJ): Ett år senare var jag där med ett TV-team, men den gången upplevde vi ingenting paranormalt.

Och den stora frågan är givetvis om fenomenen hos och kring Lars O. kan betraktas som paranormala. Ännu har ingen gjort så välkontrollerade undersökningar att det går att ge något definitivt svar på frågan, men också ett preliminärt svar kan vara väsentligt att formulera, eftersom fenomenen i detta fall är fullkomligt unika. Själv har jag aldrig i andra sammanhang hört några trovärdiga påståenden om poltergeister som varit verksamma i decennier.

Beträffande "paranormaliteten" finns det några olika möjliga hypoteser:

- 1 Alla fenomenen hos Lars O. är paranormala.
- 2 Något/några/flertalet fenomen är paranormala, medan de övriga har mer normala förklaringar.
- 3 Inget av fenomenen är paranormalt, utan de har alla naturliga förklaringar.

1 Alla fenomenen är paranormala

Den första hypotesen kan man normalt alltid utesluta. I varje mer omfattande samling av fenomen smyger sig en del mer normala fenomen in - och givetvis finns det fenomen som är så snabba och skett under så dålig kontroll att man inte kan utesluta att de har normala förklaringar. Och det är det som det handlar om. För att kunna påstå någonting så sensationellt som att det existerar psykokinetiska fenomen måste man kunna utesluta varje normal förklaring - i alla fall under de inledande resonemangen. Är något fenomen väl helt säkerställt, kan man vara mer generös i följande tolkningar. Det innebär exempelvis att om NOJ inte kan utesluta existensen av någon "hemlig" medhjälpare, så räcker det inte med konstaterandet att Lars O. inte själv kunnat kasta föremålen. Det här innebär givetvis inte att man därmed kunnat konstatera att det verkligen funnits en hemlig medhjälpare, utan bara att detta inte kunnat uteslutas. "Not proven" som det heter i skotsk rätt.

2 Något/några/flertalet fenomen är paranormala medan de övriga har mer normala förklaringar

När man tar ställning till den här frågan, kan det vara praktiskt att först fundera på om det finns några indicier på att vissa fenomen har normala förklaringar. Och det finns det.

- a) Redan första gången Lars O. omtalas i massmedia, påstås det att vissa eller till och med alla fenomenen skulle ha åstadkommit av honom själv.

- b) Envar som träffat Lars O., vet att han ofta ser fler paranormala fenomen än iakttagaren och är snabb att ta "ansvar" för dem om iakttagaren accepterar hans tolkning.
- c) En amatör blev så imponerad av fenomenen kring Lars O. att han senare återkom och gjorde egna videoinspelningar. Han menade emellertid att dessa visade att alla fenomen var "konstruerade".
- d) Lars O:s hushållerska uppmanar honom ofta att "låta bli" på ett sätt som antyder att hon - som borde känna honom bäst - har uppfattningen att Lars O. åtminstone kan styra fenomenen själv.

Det finns också ett par iakttagelser som är starkare än indicier:

- e) Vid ett par tillfällen har jag själv - ensam och tillsammans med andra iakttagare - sett hur Lars O. kastat iväg föremål och sedan försökt övertyga oss om att deras förflyttning varit paranormal.
- f) Lars O. har vid ett par tillfällen för mig spontant medgett att han åstadkommit fenomen på vanlig väg för att skrämman exempelvis en pingstpastor som infunnit sig för att "läsa bort djävlar".

Jag menar alltså att det är ställt utom allt rimligt tvivel att Lars O. åtminstone ibland åstadkommer fenomen själv och övertolkar helt normala händelser.

Så till frågan om något fenomen kan vara paranormalt. När man försöker svara på den frågan är det viktigt att ingen skugga faller på Lars O., men samtidigt måste man komma ihåg att det inte finns några gränser för hur

långt människor kan gå när det gäller att vilseleda omgivningen. Man blir litet betänksam bara man tänker på en viss skånsk filosofidocent i början av vårt sekel. Kring honom skedde det märkliga apportioner – vanligen var det rosor som trillade från taket. Docenten Alrutz klädde till och med av den staccars docenten, men rosorna fortsatte apportioneras. Det var först när SPR:s undersökare kom som man kunde konstatera att filosofen hade en cigarrtub i ändtarmen där apporten förvarades. Ingen svensk hade kunnat föreställa sig att en svensk docent i filosofi kunnat gå så långt. "Han hade ju ingenting att vinna" är det vanliga – och ogiltiga – argumentet.

Detta innebär givetvis inte att jag vill påstå att Lars O. vanligen "fuskar", utan bara att verkligheten har visat att de mest otroliga och långsökta förklaringar faktiskt kan vara riktiga.

Men för att kunna konstatera psykikinesi krävs det bara ett enda exempel. För att kunna påstå att det finns vita kråkor räcker det att visa upp en enda (och för att bevisa att det inte finns några vita kråkor räcker det inte att visa upp en massa svarta).

Av NOJ:s artikel att döma är han preliminärt övertygad om att det finns så mycket som talar för att några av fenomenen kring Lars O. är paranormala att det borde undersökas mer ingående.

Som nämnts kan jag inte uttala mig om NOJ:s undersökningar, men de är så lika mina egna erfarenheter att jag föreställer mig att de är minst så noggranna som mina egna.

Och jag har kommit till samma slutsats som NOJ. Således faller hypotes nummer tre. Jag är visserligen helt medveten om att det finns de som anser mig vara partisk bara för att jag är helt öppen för *möjligheten* att psykikinesifenet faktiskt existerar. Jag upplevde ett sextiotal händelser hos Lars O. och en av dem blev min vita kråka. Det gällde en filmburk som kom farande mellan Lars O. och mig när vi satt vid ett bord. Av riktningen att döma var det fullt möjligt att Lars O. skulle kunnat kasta den. Men filmburken studsade mot fönstret mellan oss. När den for iväg åt andra hållet föreföll den stanna till i luften och sedan byta riktning och långsamt falla snett in emot fönstret igen.

Om mina iakttagelser vid det tillfället var riktiga, kan jag inte ens föreställa mig en enda tänkbar "normal" förklaring till det fenomenet.

Nu bygger detta visserligen bara på mina egna erfarenheter och det är bara en dålig parapsykolog som tror på vad han själv upplever och anser det vara hållbara bevis. Kanske blev jag så upphetsad att jag inbillade mig saker – trots att detta var ett av de första fenomenen. Kanske blev jag suggererad. Kanske är det en efterhandskonstruk-

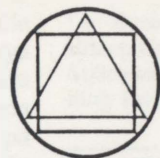
tion.

Hursomhelst var det tillräckligt för att övertyga mig om att fenomenen kring Lars O. verkligen måste undersökas, och det är glädjande att en sådan kapacitet som Nils-Olof Jacobson bör-

jat intressera sig för dem.

Ju förr begåvade forskare börjar undersöka denna typ av spontana fenomen desto tidigare kan vi börja gå mot en sorts parapsykologi som kan förvandlas till vetenskap.

Lectorium Rosicrucianum



Gnostisk Kristendom

Det Gyllene Rosenkorsets Internationella Skola förklarar och förmedlar den Universella Lärans i vår tid. Denna Visdomslära säger att det finns två livsområden, dels det ursprungliga Gudomliga som vi befann oss i före "synda-fallet" och dels det vi nu befinner oss i, det dielaktiska med dess motsatser gott och ont, ljus och mörker osv. Människan bär ännu med sig, i sitt hjärta, en rest eller ett frö av sin Ursprungliga Gudomliga Själ, därav bibelordet "Jag säger Eder, Guds Konungarrike är inom er." Förutsättningen för att denna process, som innebär ett återvändande till det Ursprungliga Gudomliga Livsområdet, ska kunna påbörjas är att detta frö levandegörs på nytt.

Information om Rosenkorsets Lära och Mål skickas på begäran. OBS! Märk kuvertet med "YTTRE ARBETET"

Lectorium Rosicrucianum

Landshövdingeg. 11	N. Grängesbergsg. 31	Bergsrådsvägen 92
431 38	Mölnäldal 214 50	Malmö 121 58
031 -	16 40 10	Johanneshov 08 - 649 51 66



KRISTUS, BUDDHA, KRISHNA. MOHAMMED ses samarbeta på altartavlan i FRIA KATOLSKA KYRKANS KAPPELL (Kansliet), Farstav 89, Stockholm. Temat är Matteus 5: icke upphäva Guds profeter. Gudstjänst, samtal, studier präglas av inter-religiös ekumenik, frihet för pionjär att ifrågasätta skrift, kyrkomötesdogm, auktoritet, gnosis, att pröva kontemplativa bergsvägar, att möta Kristi 7 sakrament; dopet, nattvard... Vi reformerar utan lön. Portkod, informationstel 08/94 87 99.

Beställ gm postg 22 71-5 BISKOP ELIS Wikström, Farstav 89, 123 47 Farsta: Nr 1000 Allmän FRIKATOLSK inf kr 5 60+75 Reinkarnation, preexistens 10 516 Frikatolsk icke-dogm katekes 10 337 Samtal m ifrågasättande barn 60 101 Nattvardsmässa, agapereform 20 518 Känn dig själv, "förklädd Gud" 5 123 Yogin, (psykiatern, Kristus) och resan till "andra stranden" 50 123 el 518 kassett-band, föredrag 50 502 Origenes gnosticism och Jungs 5 43+98+526 "Fader vår" nyöversatt 10

Som i en spegel

Nils-Olof Jacobson



Nils-Olof Jacobson

Synpunkter inspirerade av Örjans inlägg

Finns psykikinesi? Kan "poltergeist"-fenomen vara äkta? Svarret på sådana frågor beror på hur man bedömer mediets, vittnenas och undersökarens trovärdighet.

Mediet är den person (vanligen en person, någon enstaka gång flera) som medvetet eller omedvetet, frivilligt eller ofrivilligt är centrum för händelserna. I det här fallet är mediet Lars O.

Vittnena är personer som har iakttagit vad som förefaller vara paranormala händelser kring mediet. Någon av dem har sökt eller förmedlat kontakt med en undersökare. Exempel på vittnen är Leo, Solveig och Esko. Undersökaren är i det här fallet jag själv.

Mediets trovärdighet

Efter att jag sänt in manuset till artiklarna i Sökaren 7 och 8/91, har jag talat med flera personer som har haft mer eller mindre kontakt med Lars O. En av dem hade sett honom helt uppenbart "kasta saker", dvs fuska, och var därefter övertygad om att allt Lars O. åstadkom var fusk och ingenting annat. Andra hade, liksom Örjan, en mer nyanserad inställning, och någon föreföll närmast tro att allt Lars gjorde var äkta. Var och en bedömde utifrån sina erfarenheter.

Jag har inte hört någon påstå att Lars O. är en duktig illusionist eller att han fuskade på ett sofistikerat sätt. Snarare beskrevs det så att han fuskade så grovt att man kunde undra hur han kunde tro att någon skulle gå på det. Men även ett grovt fusk kan ju, under vissa omständigheter, övertyga en suggestibel person. Det är givetvis lättare att bli suggererad om man är ensam med mediet, än om man har någon att diskutera sina intryck med. Några av de händelser som inträffade den första kvällen hos Lars O. bedömde både Leo och jag som troligt fusk. Om många av händelserna andra kvällen kunde jag inte veta något, men jag har den kvällen inget säkert belägg för fusk.

Det förefaller alltså klart att mediet

ibland har fuskat, i den meningen att han "hjälpste till" att åstadkomma händelser som skulle verka paranormala. Frågan är då om, vid sidan av fusk, det också kan förekomma äkta fenomen. Då blir vittnenas trovärdighet avgörande.

Vittnenas trovärdighet

Ta som exempel August Ålanders berättelse från besöket hos Lars O. 1952: "... Jag blev rädd och rusade ut i köket och vad tror ni jag fick se. Jo, järnspsisen steg rakt upp i taket och stannade kvar där och murbruket stänkte omkring... Jag sprang på nytt in till homeopaterna och såg till min förfäran att spisen fortfarande satt kvar i taket." Skulle jag själv vänta mig att någon trodde mig, om det var jag som berättade något så uppenbart orimligt?

Jag skulle också gärna vilja tala med den läkarkollega, som enligt Lars O. var vittne till hur värmepannan gav sig ut i trädgården oktober 1990.

Eller ta Leos upplevelse från sommaren 1990: "Lars står uppe i uthuset, minst 30 meter från mig. Något långt föremål droppar ner tätt framför min högra fot och vänder över av tyngden. Det är en bit järnvägsräls av den smalspåriga typen, knappt en meter lång och rejält tung. Jag har kameran i handen och tar en bild omedelbart."

Här tycker jag frågan om fusk av mediet är ointressant. Man kastar inte en meter järnvägsräls 30 meter utan att det märks (frånsett att det kunde vara livsfarligt för den som kom ivägen). Bara kastet som sådant vore en osannolik prestation, med träffsäkerheten att få den att landa strax intill Leos fot – och utan att göra en grop i gräsmattan vid nedslaget. Här kan jag inte tänka mig någon normal förklaring. Frågan om vittnets trovärdighet blir helt avgörande: om händelsen har inträffat så som Leo beskriver, så är den paranormal.

Samma resonemang gäller flera av de händelser som Solveig och Esko be-

skriver i nr 7, tex tången som blev het eller när innehållet i bilens handskfack flög in genom fönstret. Här är fusk inte möjligt, och vittnenas trovärdighet blir avgörande. Jag kan ju inte veta vad vittnena upplevde, men jag har inga belägg för att de skulle fantisera eller medvetet ljuga. Jag tror att de har beskrivit för mig vad de ärligen tror sig ha upplevt.

Ett gemensamt mönster

Det finns hundratals poltergeistfall detaljerat beskrivna i den parapsykologiska litteraturen. Det bör då finnas gemensamma drag, ett återkommande mönster. Hur väl passar händelserna kring Lars O. in i det mönstret?

En ovanlig detalj är varaktigheten. Poltergeistfall brukar hålla på en tid, några månader eller något år som längst, och sedan ebba ut eller sluta tvärt. Men händelserna kring Lars O. har pågått i åtminstone 40 år, vilket torde vara unikt. (Om det har varit långa uppehåll under den tiden vet jag inte.)

Låt oss jämföra med ett aktuellt fall. David Fontana (1) skildrar ett fall från södra Wales, som han undersökte sommaren 1989. Det utspelades i en liten mekanisk verkstad med tillhörande järnhandel. Vittnena berättade om upprepade händelser av bl a följande typ: "1. Små stenar, mynt eller bultar träffade väggar eller golv och ibland någon person (utan att skada – men Jim hade diskuterat med sin försäkringsman möjligheten att någon kund skulle skadas). Ingen hade sett föremålen kastas, utan bara när de landade eller (mindre ofta) när de flög i luften.

2. En färgskrapa hade 'kommit bort' och kom sedan plötsligt tillbaka, och kändes då 'het som om den hade värmts ett par minuter med blåslampa'.

3. Besynnerligt uppdykande av föremål, vanligen fallande på golvet, som tex en penna som föll ned vid sidan av Jim när han hade talat om att skriva ner händelserna. Den följdes av

en bit anteckningspapper med firma-tryck, vilket visade sig på oförklarligt sätt ha kommit från kontoret på övre våningen."

Händelser av typen 1) med större eller mindre föremål är vanliga hos Lars. Det vanliga är att föremålen kommer från någonstans i hans hus, men det finns också många exempel på främmande föremål.

2) kan vi jämföra med Solveigs och Eskos upplevelse med den heta tången, och med # 33 och 40 i min lista i Sökarer nr 8, där föremål oförklarligt blev varma.

3) visar hur föremål dyker upp till synes som en kommentar till vad man har sagt eller kanske bara tänkt. Jag diskuterade sådana exempel i nr 8, t ex # 7, där Leo sökte något att ta upp glassplitter med och en borste föll ner från taket. Händelserna kring Lars O. stämmer alltså i dessa avseenden väl med mönstret från andra fall.

"Nästan träff"

Leos upplevelse med järnvägsrälsen belyser ett annat inslag i mönstret, som vi kan kalla "nästan träff". Metallstycket föll ned alldeles vid hans fot – men inte på foten. Vi kan jämföra med två av mina egna upplevelser:

30. Något kommer farande bakifrån och snuddar lätt vid mitt högra öra. Det är en bit av en krossad tallrik.

45. Medan jag ligger på knä och ser under bokhyllan faller något med stor kraft ner intill mig, och snuddar vid underbenet. Det är en batterieliminators.

I # 30 hade jag Lars bakom mig, och den enklaste slutsatsen är då förstås att det var han som kastade tallriksbiten. Också i # 45 var han någonstans bakom mig. Vad som gör mig tveksam är just precisionen i "kastet" – att föremålen precis snuddade vid mig.

Vi kan jämföra med några av Fontanas iakttagelser i verkstaden i Wales söndag eftermiddag 9.7.1989:

"2A. Jag själv träffas av en sten och senare av ett kullager, båda gångerna lätt och utan skada.

4A. En stor sten missar precis Ann medan hon och Paul är i affären, vi tre andra i verkstaden.

10A. En sten faller på Pauls huvud (utan skada – han beskrev förmimelsen 'som om stenen lades på huvudet snarare än föll på det').

15A. Ann kommer in i verkstaden genom dörren till den tomma affären. Vad som visar sig vara ett stort hjul (3) av stål kraschar med avsevärd kraft mot dörren från andra sidan, just när hon stänger den efter sig, till hennes stora förskräckelse. (Om föremålet hade anlänt bråkdelen av en sekund tidigare, så hade det med all sannolikhet gett henne ett allvarligt slag i bakhuvudet.)

16A. Jag själv träffas i ryggen av en

sten, med bara Mikael bakom mig, vid andra väggen i verkstaden, och en kollega till mig stående mellan honom och mig."

Vi kan också jämföra med Senkowskis (2) rapport från ett fall i Tyskland 1991. En familj plågades så svårt av störningarna att de en tid fick lämna lägenheten. Bland de många händelserna beskrevs hur "knivar ven genom luften och skadade kläderna, utan att allvarligt sära bäraren".

Jag har inte tillgång till någon sammanställning av hur vanliga och hur allvarliga personskador är i poltergeistfall. Det vore en intressant forskningsuppgift, om ingen redan har gjort det. Jag har dock intryck av att personskador av den art som beskrevs av Lengqvist 1844 är ovanliga. Just detta att de kringfarande föremålen precis undgår att skada förefaller mig vara ett intressant och ofta återkommande inslag i poltergeistfall. Denna precision kan ju lätt tolkas som någon ordnande, intelligent kraft bakom rörelserna. Det är naturligt att den kan föra tankarna till "andar". Också vid mitt besök hos Lars O. för knivar och tegelstenar genom luften, ibland mycket nära oss, men ingen blev skadad.

Avsikten bakom "nästan träff", om det finns någon, skulle kunna tänkas vara att skrämmas eller demonstrera sin makt – vems avsikt eller makt det nu kan vara. Ibland kan också händelserna vara av sådan natur att de faktiskt blir allvarligt skrämmande för både medium och vittnen. Som undersökare kan man efterhand bli varse ett nät av mänskliga relationer och konflikter som direkt växelverkar med fenomenen.

Det lodräta fallet

En annan återkommande rörelsetyp ger Fontana också exempel på:

"5A. En stälcyllinder 2,5x4 cm faller bakom mig i affären medan de fyra andra var i verkstaden. Dess beteende efter nerslaget tyder på att den hade fallit vertikalt snarare än blivit kastad."

Om någon kastar ett föremål inomhus, så måste kastbanan rimligen bli krökt. Om ett kastat föremål ska landa vertikalt, så måste kastbanan vara högre än vad som är möjligt i ett vanligt bostadsrum. Det var ändå åtskilliga gånger som föremålen hos Lars O. gav intryck av att landa helt vertikalt. De föll med en platt, stum duns, utan någon antydning till att studsas eller komma snett. Exempel är # 27, 48, 64, 65, 69, 74, 79. Några gånger gav de också intryck av att landa med stor kraft, större än vad ett enkelt "fritt fall" från någon meters höjd skulle orsaka – men detta är förstås mitt subjektiva intryck. I varje fall stämmer också här föremålens betende in i mönstret från andra poltergeistfall.

Undersökarens trovärdighet

Örjan frågar om jag kan utesluta att Lars O. hade en hemlig medhjälpare. Ja, jag anser mig i varje fall kunna göra det exempelvis i # 21–25, liksom i flera senare händelser där Lars och jag var ensamma i rummet.

Kan jag ha blivit suggererad eller rentav hypnotiserad av Lars? Jag har själv studerat och utövat hypnos en hel del, ända sedan 60-talet, och menar att jag kan utesluta hypnosmöjligheten. Suggesterad kan jag naturligtvis ha blivit i något fall, men inte i alla. Somliga gånger hann jag säkert inte med att notera alla detaljer i händelsen. Trots dessa begränsningar, som är oundvikliga när det gäller "fältstudier", har jag ett rimligt förtroende till mina egna iakttagelser. Jag har också beskrivit dem så noga som möjligt.

Mången gång avlöste händelserna varandra så snabbt att jag inte hann anteckna var de olika föremålen placerades efter händelsen. Än mindre hann jag fotografera så mycket som jag hade planerat. För att få god bildkvalitet hade jag tagit med mig en systemkamera med zoomobjektiv och lös blyxt. Det visade sig vara ett misstag – det tog för lång tid att göra i ordning kameran inför varje bild. Vid poltergeiststudier bör man kanske ha flera kameror, men i första hand en liten helautomatisk som man kan ha i fickan hela tiden och snabbt ta bilder med, utan inställningar. Med maximal tur kanske man då också skulle kunna fånga ett föremål i rörelse. En sådan bild skulle ju inte vara något bevis, men kunde i bästa fall visa viktiga detaljer.

Intressanta händelser

Av de många händelserna hos Lars O. väljer jag fyra som belysande exempel:

33. Lars har båda händerna upptagna. Från en punkt bakom honom kommer en tallriksbit farande. Jag tog i den för ett par minuter sedan, då kändes den normal men nu är den påfallande varm, dock inte brännhet.

Jag vet inte hur Lars skulle kunnat komma åt att värma porslinsbiten under den korta mellantiden. Om den hade värmts i hett vatten måste den ha torkats av – men den hade likadana fettfläckar på ytan som tidigare, och inga spår av vatten.

54. Jag ser ett föremål plötsligt dyka upp i synfältet någon meter framför mig, i höjd med dörrkarmen. Det rör sig närmast horisontellt från vänster till höger och landar med ett skrammel på spiskupan. Lars står vid sidan om mig, och en linje från honom till rörelsebanans mitt skulle vara nästan vinkelrät mot banan.

Här såg jag föremålet liksom bli till i luften framför mig. Jag kan inte finna någon normal förklaring till det.

56. Lars och jag står i köket och diskuterar ljudfenomenen. Från diskbänken ett par meter från oss hörs hur ett metallföremål faller ner i den djupa vasken. En handduk hänger ovanför vasken; ett hörn av den fladdrar kraftigt några sekunder. Vi hittar inget i vasken.

De många ljudfenomenen var påfallande. Rimligen är det svårare att fuska fram rena ljudfenomen än att kasta föremål omkring sig. Lars skulle i så fall haft ett stort antal osynliga bandspelare med superfin ljudkvalitet gömda i alla hörn av bostaden... Något korsdrag eller någon fläkt som kunde förklara den fladdrande handduken fanns inte heller.

70. Ett svart räfflat plaströr, ca 30 cm långt, faller ner strax vid min fot. Jag har sett sådana förut, men kan just nu inte komma på vad de används till.

Efter hemkomsten kände jag igen det: nederdelen av en plastklädhängare, som vår 11-årige son hade tagit loss och använt bl a till blåsrör. Min hustru tyckte illa om detta, och hade sagt det till honom.

Här kom alltså ett föremål som hade en personlig innebörd för mig, vilket Lars inte kunde veta.

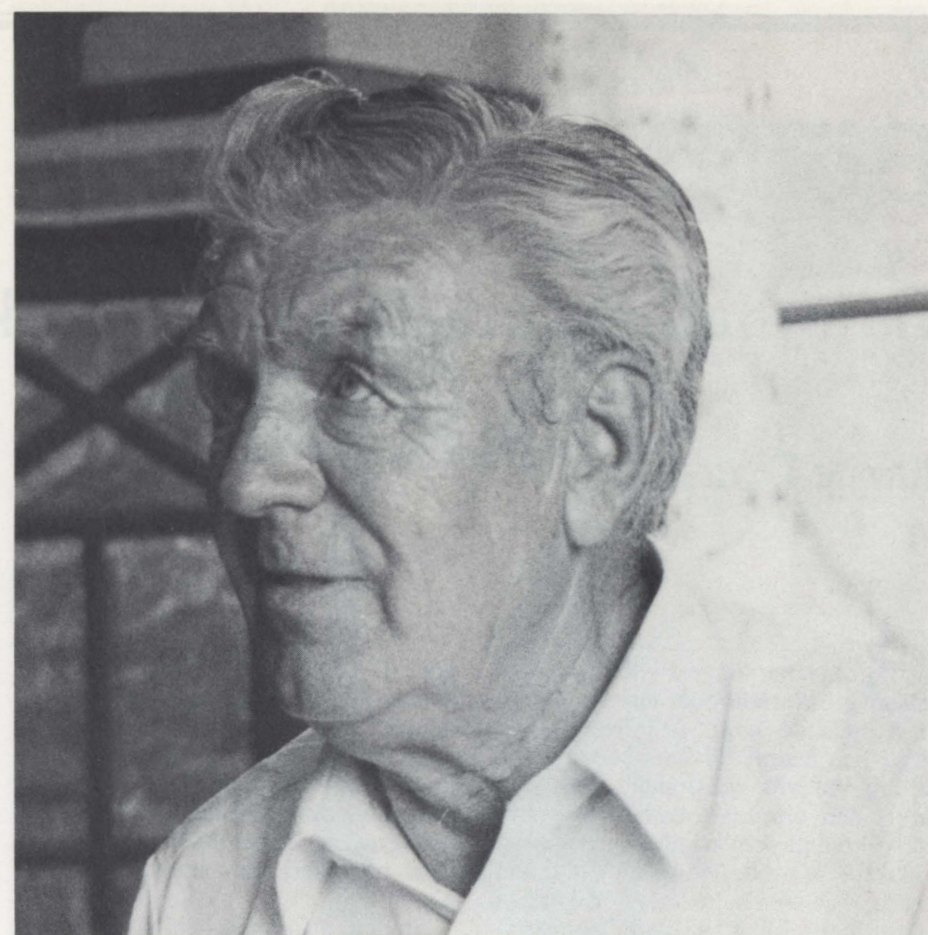
Domen

Jag instämmer med Fontana när han skriver: "Eftersom fältstudier av detta slag inte kan anses vara vetenskapliga i den meningen att alla möjliga variabler kan kontrolleras, så måste man tänka om 'bevis' på liknande sätt som inför en domstol." Om jag är domare, så anser jag då vittnena vara såpass trovärdiga och mina egna begränsade iakttagelser såpass tillförlitliga, att i varje fall en del av händelserna kring Lars O. är paranormala.

Video – definitiva bevis?

Örjan nämner en undersökare som återkom och videofilmade, och då fann att det hela bara var fusk. I ett avlångt rum skulle två videokameror vid kortändarna, riktade mot varandra, täcka rummet någorlunda – men inte helt. Om man då hade tur och kunde registrera oförklarliga rörelser av föremål, skulle det inte vara det definitiva beviset?

Jag är inte säker på det. Efter en tid skulle någon alltid kunna ifrågasätta videofilmarens trovärdighet. TV visar ju att det knappast finns några gränser för vilka "verkligheter" som kan trollas fram med modern videoteknik. Hur kan filmaren efter några år bevisa att han inte hade tillgång till eller hjälp med sådana manipulationer? Det finns alltid skäl till tvivel för den som söker tvivel. Ändå skulle jag själv naturligtvis gärna försöka filma – det vore ju enormt spännande om det lyckades. Man skulle då kunna analysera rörel-



Lars O.

sen i detalj på videobandet, ruta för ruta.

Som i en spegel

I slutet av 60-talet blev jag intervjuad som den anonyme "forskaren från Lund" i några artiklar i tidningen Året Runt, där journalisten Thea Oljelund var mycket intresserad av parapsykologi. Genom dessa artiklar fick jag kontakt med många personer som hade egna upplevelser, och arbetet med det materialet ledde sedan fram till boken "Liv efter döden?" 1971.

Den här gången, 1969 vill jag minnas, ringde Thea Oljelund och frågade om jag ville undersöka ett poltergeistfall i Östersund tillsammans med henne. Det lät spännande. Vi skulle mötas i Sundsvall. När jag kom till hotellet ringde Thea att hon låg sjuk. Jag fick på egen hand flyga till Östersund som Året Runts utsände reporter. Där väntade en fotograf, och vi åkte till en lägenhet där två tonårspojkar bodde med sin far. Fadern höll sig dock undan, och pojkarna var ensamma hemma. De beskrev fenomenen och skulle sedan försöka "demonstrera" dem. Det var uppenbart att de fuskade.

Senare på kvällen satt vi och pratade i vardagsrummet. Vi satt alla i soffgruppen mitt på ena långsidan av rummet. På motsatta sidan stod en låg byrå med telefon på. Vi hade suttit stilla och talat en lång stund, när jag plötsligt

kom att se på sladden till telefonen; den hängde ner framför byrån. Sladden svängde fram och åter, en påfallande kraftig rörelse som efterhand avtog och slutade. Ingen av de andra tycktes märka något, och jag sa inget om saken. Det fanns inga trådar eller andra anordningar som kunde förklara den svängande telefonsladden.

Det blev aldrig någon artikel i Året Runt. Jag tänker ibland på den svängande telefonsladden i Östersund. Det är som om någon ville säga: "Inbilla dig inte att du begriper det här!"

De paranormala fenomenen visar sig efterhand ha en sorts undanglidande kvalitet – det är som om någon hela tiden retas med undersökaren, håller fram "beter" och drar bort det i sista ögonblicket. Jag har hört liknande erfarenheter från personer som ägnat sig åt UFO-undersökningar.

Verklighetens sanna natur drar sig undan våra nyfikna ögon, och vi ser "som i en spegel".

1 David Fontana: A responsive poltergeist – A case from south Wales. *Journal of the Society for Psychical Research* Vol 57 No 823, April 1991, 385–402.

2 Ernst Senkowski: Eine Nacht im Spukhaus. *Transkommunikation* Vol 1 No 3, 1991, 31–34.

3 I artikeln står "strimming wheel". Jag vet inte vad det är, och kan inte finna "strim" eller "strimming" i någon engelsk ordbok, inte ens i Encyclopaedia Britannica.

Bönens makt

Gammal metod, nya underverk

Larry Dossey

Bönen har länge av de flesta religiösa traditioner ansetts äga en stark helande kraft, och den har ett långt och hedrat förflutet som ett sätt att ingripa vid sjukdomar. Ändå har den i den ortodoxa medicinen aldrig blivit erkänd som någonting annat än vidskepelse – någonting som inte kan skada, men som heller inte är till någon större hjälp. I dag har dock "böneforskare" dykt upp i den medicinska forskningen. Dessa forskare och kliniker ger oss några av de mest anmärkningsvärda bevisen för att sinnet faktiskt är icke-lokalt och kan påverka materien på avgörande sätt – sätt som för den sjuka kan betyda skillnaden mellan liv och död.

Nu för tiden tror de flesta att det inte finns någon plats för bönen inom naturvetenskapen. Kanske är denna idé en kvarleva från en tid för ungefär trehundra år sedan, då de bästa hjärnorna förnekade att någonting kunde verka på avstånd. Galilei fördömde Keplers tankar om gravitationen som "en galningsfantasier", när denne lät förstå att osynliga krafter från månen verkar över väldiga avstånd och ger upphov till jordens tidvattenvågor.

Sedan dess har tänkandet uppenbarligen ställt sig på Keplers sida och accepterat att gravitationen verkar på avstånd, men vi har inte varit lika generösa i fråga om bönen. Ändå har den kanske strängast kontrollerade vetenskapliga studie som någonsin gjorts av bönens verkningar, vilken utfördes av hjärtspecialisten Randolph Byrd som tidigare hade varit professor vid University of California, visat att bön verkar och kan vara en stark kraft i samband med läkning.

Bönen och hjärtavdelningen

Byrd betecknade sin studie som "en vetenskaplig utvärdering av vad Gud

gör". Den pågick i tio månader. Under denna tid delade en dator upp 393 patienter, som tagits in på hjärtavdelningen vid San Francisco General Hospital, i två grupper. Den ena (192 patienter) blev föremål för förbön av bönegrupper i hemmen. Den andra (210 patienter) blev inte föremål för någon bön.

Studien utformades enligt de strängaste villkor som man kan följa vid kliniska studier: fördelningen mellan de båda grupperna hade skett slumpartat, och varken patienterna, sjuksköterskorna eller läkarna visste vilken patient som hörde till vilken grupp. Byrd rekryterade katolska och protestantiska grupper landet runt, som fick be för medlemmarna i den ena gruppen. Bönegrupperna fick veta namnen på dessa patienter och en del om deras tillstånd, och de blev tillsagda att be för dem dagligen. Däremot fick de inte några instruktioner i fråga om på vilket sätt de skulle be.

"Var och en bad för många olika patienter, men varje patient i experimentet hade fem till sju människor som bad för sig", förklarade Byrd.

Resultatet blev anslående. De patienter som man bett för skilde sig anmärkningsvärt från de övriga på flera områden:

Sannolikheten att de skulle behöva antibiotika var bara en femtedel så stor som för den andra gruppen (3 patienter respektive 16).

Sannolikheten att de skulle utveckla lungödem (ett tillstånd där lungorna fylls med vätska därför att hjärtat inte kan pumpa ordentligt) var en tredjedel så stor (6 respektive 18).

Ingen av de patienter som hade ägnats förbön behövde den behandlingsform, där en konstgjord luftkanal sätts in i halsen och kopplas till en mekanisk anordning. Det behövde å andra sidan 12 patienter i kontrollgruppen.

Det var färre patienter i den grupp som ägnats förbön som dog (men här

Ur *Recovering the Soul: A Scientific and Spiritual Search* av Larry Dossey. © 1989 Larry Dossey, M. D. Återgivet med tillstånd av Lennart Sane Agency. Alla rättigheter förbehållna.

Översättning GUNNAR GÄLLMO

låg skillnaden inom den statistiska telmarginalen).

Om den teknik som studerats hade varit en ny drog eller operationsmetod i stället för bön, skulle denna nästan säkert ha basunerats ut som ett stort genombrott. Som det nu förhåller sig kan ändå vem som helst förstå vad resultatet av studien betyder. Till och med inbitna skeptiker tycks vara överens i fråga om betydelsen av Byrds rön. William Nolan, som har skrivit en bok där han avslöjar helbrägdagörelse, erkände:

"Det ser ut som om den här studien skulle tåla att granskas... Kanske borde vi läkare skriva på våra recept: 'Bön tre gånger om dagen.' Fungerar det så fungerar det."

Vad kan vi då lära av denna studie, när vi försöker förstå hur psyket fungerar och vilken roll det spelar inom medicinen? Konsekvenserna är stora, både andligt och materiellt. För tillfället skall vi dock betona några av bönens icke-andliga aspekter, som ger en viktig belysning av psykets natur. Denna stränga studie tyder på att det finns någonting hos psyket som låter det ingripa i *avlägsna* skeenden, till exempel för patienter på en hjärtavdelning tiotals eller hundratals mil bort. I denna bönestudie tycktes det geografiska avståndet inte ha någon betydelse. Byrd fann inte att bönegrupper alldeles intill sjukhuset hade större verkan än sådana som befann sig tiotals mil därifrån.

Detta leder oss till den omedelbara slutsatsen att bönen inte rymmer något slags "energi", så som den moderna na-

turvetenskapen uppfattar detta begrepp. Kraften hos en energi – till exempel en radiosignal eller en ljusstråle – minskar snabbt när avståndet ökar. Om bönen rymde något slags psykisk energi, så skulle de som bad i San Francisco, där sjukhuset ligger, få bättre resultat än lika skickliga bedjare i New York eller Miami, eftersom deras energi inte skulle behöva färdas lika långt och därför skulle vara starkare när den kom fram. Några sådana samband fann man dock inte.

Detta tyder på att bönens verkningar inte uppträder på samma sätt som sedvanliga former av energi, att det inte är någon "signal" inbegripen när psyket kommunicerar med ett annat psyke eller med en kropp som befinner sig långt borta. Följaktligen är avståndet inte någon faktor av betydelse när psyket verkar – i detta fall genom bön.

Och i så fall är det inte riktigt att tänka sig att psyket eller våra böner "beger sig" någonstans. Trots att många som ber tänker sig att de "sänder" sina böner genom rummet till den sjuka människan, eller att de låter bönerna studsa mot den allsmäktige ned till den sjuka (Gud som kommunikationssatellit) så får vi inte ta dessa sätt att tänka på allvar, eftersom de inte stämmer överens med våra observationer. Det betyder inte att Gud inte är med i spelet, bara att avståndet än en gång inte är någon faktor av betydelse, och om detta är alla de stora teistiska religionerna överens: de har aldrig begränsat Gud till någon särskild plats. Han finns överallt. Han överskrider alla gränser och placeringar: han är icke-lokal, ett attribut som delas av våra egna psyken. Vi kan alltså utan att behöva tveka säga att någonting hos oss är gudomligt.

Våra problem när vi skall bedöma bönens roll vid läkning beror till stor del på vårt egendomliga sätt att tänka på begreppen avstånd och lokalitet inom medicinen. Botarna måste finnas på platsen, vara nära till hands, till exempel bredvid sängen eller operationsbordet. De kan inte befinna sig i andra änden av landet, som i den ovan nämnda studien. På grund av detta närhetskrav är botande på avstånd någonting absurt. Alltså är bön uppenbarligen verkningslös enbart på grund av avståndet, bortsett från att den är icke-materiell och psykisk. Inom medicinen har lokaliteten alltså blivit ett obehagligt kriterium: terapeutiska verkningar på långt avstånd hör hemma i science fiction, inte i verklighetens medicin.

Lokalitetens vålnad finns överallt och nästlar sig in i allt vi gör inom medicinen i dag. Eftersom vi insisterar på att alla terapier skall ha kroppslig grund är vi i full fart med de teknologiska kapplöpningarna, så som vi har varit i mer än hundra år. Och med tveklaktiga resultat – ty det finns en ökad medvetenhet om att någonting har ute-

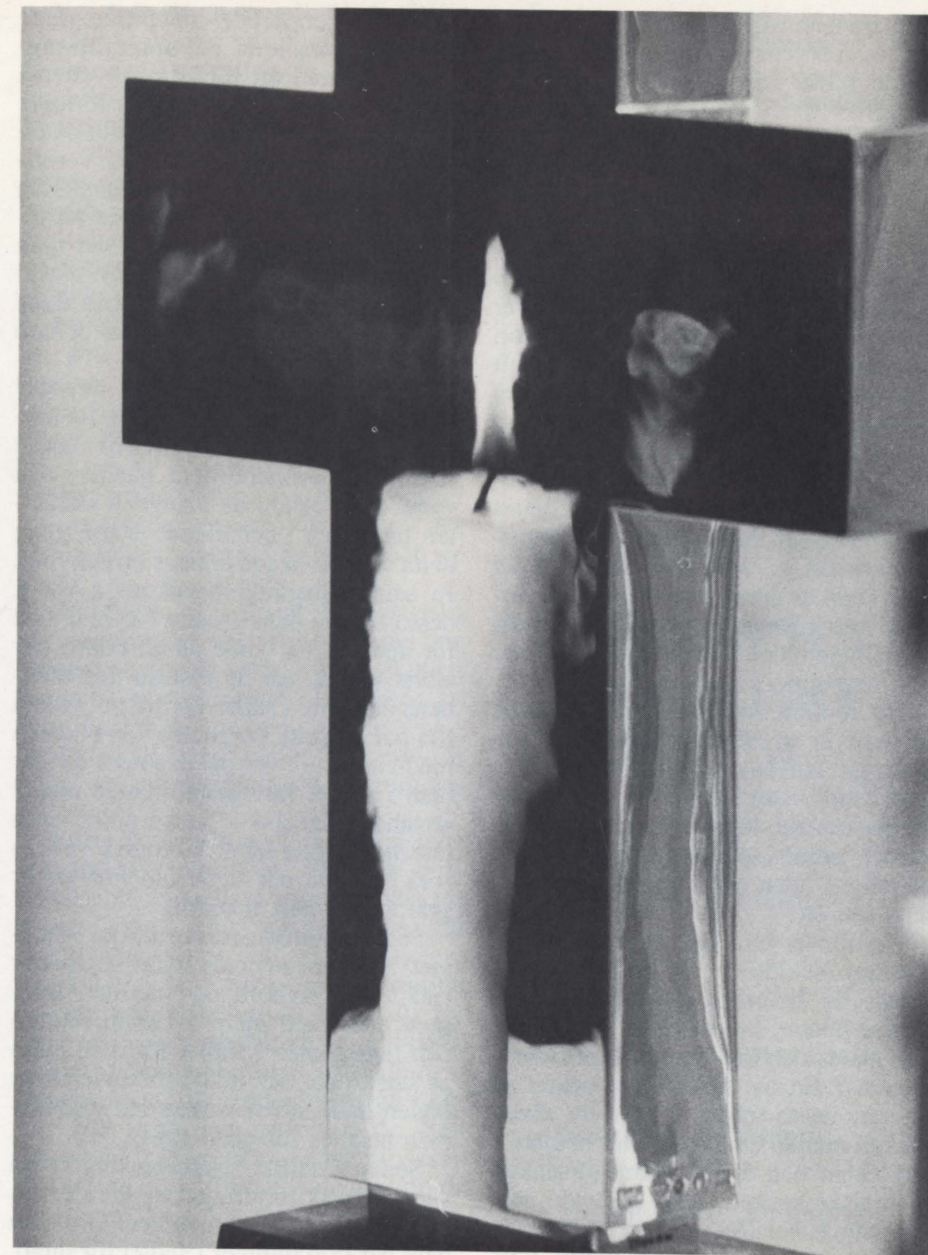


Foto Rein Vålme

lämnats, och detta får återklang i både patienternas och läkarnas erfarenhet.

Det som har utelämnats är insikten om vilka vi är. Våra terapier inom medicinen tvingar oss att spela rollen av en rent lokal varelse. Men detta är en falsk identitet. Den lockar oss till hyckleri, eftersom den förnekar att vi är icke-lokala varelser i rummet och tiden.

Hur skall vi be?

Spindriftexperimenten

Om människans medvetande faktiskt sträcker sig bortom kroppen genom bönen, och om vi vill använda oss av bönen för att få saker att hända i världen, vilket är då det bästa sättet att be? Finns det över huvud taget ett sätt som är bättre än de andra? Kan man underställa de olika bönemetoderna ett ob-

jektivt test för att ta reda på detta?

Många säger nej. De säger att det är principiellt fel att försöka "tvinga in Gud i laboratoriet". Många som säger sig vara helbrägdagörare vägrar blankt att låta sig testas objektivt, och säger att observatörers granskning under laboratorieförhållanden påverkar deras resultat. Av sådana anledningar har de olika metoderna att använda sig av bön vid botande i stor utsträckning förblivit oprövade. I stort sett går var och en sin egen väg, och använder sig av det sätt som ser ut att fungera bäst eller följer riktlinjer som har sanktionerats av specifika religiösa traditioner.

Inte ens i hjärtspecialisten Randolph Byrds studie på San Francisco General Hospital kontrollerades eller specificerades den exakta bönemetoden. De olika bönegrupperna blev helt enkelt tillsagda att be, men inte på vilket sätt. De bestod av protestanter och katoliker, och förmodligen var det inte alla

som använde sig av samma metod. Bö-
nernas frekvens och varaktighet, arten
av de bilder man föreställde sig och
böernas specifika mål överlämnades
åt varje enskild individ.

En unil. organisation som heter
Spindrift har i mer än tio år i all stillhet
ägnat sig åt snillrika försök att objek-
tivt pröva effektiviteten av olika böne-
metoder. (Namnet är en variant av ett
gammelt skotskt ord, som beskriver
hur havsskum drivs av vind och vågor.
Det antyder ett gränssnitt mellan luft
och hav, mellan det eteriska och det
påtagliga, mellan psyke och kropp.)
Spindrifts forskare använder sig av
mycket enkla test och minimal utrust-
ning, men deras experiment är djärvt
utformade och deras resultat kan grans-
kas kritiskt av vem som helst. På det
hela taget är deras experiment till oer-
hört stor hjälp när det gäller att fylla
de väldiga hålen i vår kunskap om hur
bön fungerar.

Ett centralt antagande av Spindrifts
forskare är att alla människor har "gu-
domliga attribut, en kvalitativ enhet
med Gud". Det mänskliga medvetan-
det har en icke-lokal egenskap. Medve-
tandet, precis som det gudomliga, är
oändligt i tiden och rummet och är yt-
terst sett ett.

De första frågorna som Spindrifts
forskare ställde är av grundläggande
natur: är helbrägdagörelsen verklig,
verkar bönen, finns det en effekt som
kan mätas och kan denna effekt repro-
duceras? Ett av de enklaste sätten att
besvara dessa frågor är att testa växel-
verkan mellan en helare eller bedjare å
ena sidan och å den andra ett enkelt
biologiskt system, som groende säd.
Om någon ber för en hög spirande sä-
deskorn men inte för en annan hög,
gror då de båda högarna olika snabbt?

I ett test delades rågkorn upp i två
grupper med lika många korn i varje.
Såden lades i en grund behållare fylld
med vermiculit – ett lätt ämne som lik-
nar jord, och som används allmänt av
trädgårdsmästare. Längs behållarens
mittlinje spändes en tråd som delade
såden i de båda sidorna A och B. För-
bön ägnades såden på ena sidan tråden,
men inte den på den andra. När såden
hade grott räknades groddarna. Resul-
tatet tydde konsekvent på att det fanns
betydligt fler råggroddar på den "be-
handlade" sidan (den som man hade
bett för) än på kontrollsidan. Detta
enkla test, som upprepades många
gångar med många provpersoner,
tydde på att tankens inverkan på le-
vande organismer utanför människans
kropp var betydande, kvantifierbar och
reproducerbar, och att verkningarna av
det mänskliga medvetandet inte är be-
gränsade till hjärnan och kroppen.

Men i "verkliga livet" ber vi både
för sjuka och för friska. Forskarna frå-
gade sig därför hur det skulle gå om
förbönen gällde sjuka rågkorn i stället
för friska. Skulle bönen i så fall fortfa-

rande fungera? För att pröva detta
stressade forskarna på Spindrift råg-
kornen genom att tillsätta saltvatten i
behållaren där de låg. I övrigt förlöpte
experimentet på samma sätt som ovan.
Saltvattnet sipprade upp genom vermi-
culiten och nådde till slut såden. Nu
blev bönen resultat ännu mer anslå-
ende: skillnaden mellan den säd man
bett för och kontrollgruppen ökade
starkt, vilket tydde på att bönen hade
större verkan när organismen befann
sig under stress.

Och om nu denna stress ökades?
Skulle bönen i så fall fortsätta att fun-
gera? Forskarna på Spindrift körde
samma experiment flera gånger, och
varje gång ökade de mängden saltvat-
ten på botten i behållaren. Varje gång
detta skedde ökade bönen effektivitet.
Ju saltare lösning sådeskornen låg i,
desto fler av dem grodde när man bad
för dem. Detta tydde på att bönen har
störst verkan när de fysiska förhållan-
dena är sämre i stället för bättre. (Detta
rön har en stark parallell i den kliniska
medicinen. Vi vet till exempel att när
man i stället för smärtstillande medel
använder placebo – "sockerpiller" som
inte har någon känd biologisk verkan
– så fungerar det bättre om smärtan är
svår än om den är mild.)

Sedan ändrade forskarna på syste-
met. När man använde sig av sojaböner
i stället för rågkorn, och när man stres-
sade dem med hjälp av temperaturen
och fuktigheten i stället för med hjälp
av saltvatten, fick man samma resultat:
bönen hade störst verkan när organis-
men utsattes för ökad stress.

Sedan ställde experimentatorerna
sig en logisk följdfråga: Spelar det nå-
gon roll hur *mycket* man ber? Om man
bara ber i tio minuter i stället för tjugo,
blir då verkan den samma eller blir den
annorlunda? Denna fråga prövade man
enkelt med hjälp av fyra behållare. Den
här gången använde man sig av sojabö-
nor. En behållare markerades med
"kontroll" och blev inte föremål för
några böner. De övriga tre markerades
med x, y och z. I varje omgång av
experimentet bad man för x och y som
en enhet, och man bad också för y och
z som en enhet. Det betydde att behål-
lare y blev föremål för dubbelt så
många böner som behållare x eller z.
När man sedan mätte groddarna, visade
det sig att behållare y hade klarat sig
dubbelt så bra som behållare x eller z.
Detta visade att den mätbara effekten
stod i proportion till bönemängden:
dubbelt så mycket bön gav dubbelt så
stor verkan.

Eftersom Spindriftexperimenten om-
fattar både en kontrollgrupp och en
grupp som blir föremål för bön, så
tycks en logisk följdfråga lyda: Hur
kan bönen "veta" vilka frön som den
skall hjälpa? För att få svar på denna
fråga utförde man experiment där den
bedjande inte fick veta någonting om
de frön han skulle be för. Resultatet

blev en drastisk minskning i bönen
effektivitet. Av detta drog forskarna
slutsatsen att ju klarare medveten den
bedjande är om föremålet för sin bön,
desto större blir dennas verkan.

"Om våra böner skall ha någon ver-
kan", sade de, "måste vi veta vem eller
vad det är som vi ber för."

Är vissa botare bättre än andra? Det
visade sig vara ganska lätt för fors-
karna på Spindrift att testa botarnas re-
lativa effektivitet. Både i experiment
av samma typ som den som har beskre-
vits ovan, och i känslighetstest med jäst
som mäter den mängd koldioxid som
jästkulturen producerar, visade det sig
att de erfarna utövarna fick bättre re-
sultat än de mindre erfarna.

En av Spindriftforskarnas mer an-
märkningsvärda iakttagelser är att ef-
fekten inte blir mindre när antalet in-
blandade parter ökar. I tester med frön
var resultaten till exempel inbördes
jämförbara, oavsett om det totala anta-
let frön var stort eller litet. Efter många
år av forskning har forskarna på
Spindrift därför formulerat *lagen om
den begreppsmässiga helheten*: så
länge utövaren kan visualisera en hel-
hetsbild av det aktuella systemet är bö-
nens verkan konstant för systemets alla
ingående delar.

Riktad kontra icke-riktad bön

Ett av Spindrifts viktigaste bidrag till
forskningen gäller skillnaden mellan
riktad och icke-riktad bön. Riktad bön
kan man tala om när den bedjande har
en viss bild, ett visst mål eller resultat
i tankarna. Han ger systemet anvis-
ningar och försöker styra det i en viss
riktning. När det gäller helbrägdagö-
relse kanske han ber att cancer skall
botas eller smärtan försvinna. I de ovan
nämnda experimenten med groende
frön ber han att de skall gro snabbare.

Den icke-riktade bönen å andra si-
dan använder sig inte av någon av
dessa strategier. Den innebär en öppen
inställning, där man inte tänker sig nå-
got specifikt resultat. I den icke-riktade
bönen försöker den bedjande inte tala
om för världsallet vad det skall göra.

Vilken teknik – riktad eller icke-rik-
tad bön – är effektivast? Har bönen
större verkan om man tänker sig ett
visst mål, eller fungerar det bättre med
ett enkelt "Ske din vilja"?

Spindrifttesten ger ett otvetydigt re-
sultat. Även om det visade sig att båda
metoderna fungerar, så visade det sig
också att den icke-riktade tekniken
kvantitativt sett har mycket större ver-
kan. Ofta gav den resultat som var
minst dubbelt så goda som för den rik-
tade metoden.

Detta kanske förvånar dem som
föredrar de metoder med styrda bilder
och visualiseringar som är så populära
i dag. Flera skolor hävdar till exempel

att om cancer skall kunna botas, så
måste man tänka sig en viss bild av på
vilket sätt slutresultatet skall komma
att uppnås. Vissa studier har tytt på att
ju robustare och aggressivare bilden är,
desto bättre blir resultatet. Men Spin-
drifts kvantitativa test säger något an-
nat.

I ett visst experiment prövade man
riktad och icke-riktad bön. Det orga-
niska system man använde sig av var
ett mögel som växte på ytan av en ris-
agarplatta, av det slag som bakteriolo-
ger och mykologer rutinmässigt använ-
der sig av. Möglet stressades genom att
sköljas i alkohol, så mycket att det
skulle komma att skadas och hämmas
i växten, men inte så mycket att det
skulle komma att dödas. Ett snöre
spändes sedan upp över möglet, så att
detta delades upp i hälften A (för
kontroll) och B (som blev föremål för
bön).

När riktad bön sedan användes för
att uppmuntra tillväxten på sidan B
hände ingenting: tillväxten förblev
konstant. När däremot den riktade bö-
nen ersattes av icke-riktad sådan, där
den bedjande inte föreställde sig något
specifikt resultat, började sidan B för-
öka sig och bildade ytterligare kon-
centriska tillväxtringar.

Som resultat av flera test på många
olika biologiska system föreslår fors-
karna på Spindrift att den bedjande bör
försöka vara helt fri från visualise-
ringar, associationer och specifika mål.
Fysiska, känslomässiga och personliga
egenskaper bör uteslutas ur tankarna
och ersättas av "ett rent och heligt kva-
litativt medvetande av den eller det
som man ber för". Det är denna metod
som de kallar för genuin andlig hel-
brägdagörelse. Metoder som bygger på
riktad bön kallar de i stället för "psy-
kisk" helbrägdagörelse, troshelande el-
ler placeboeffekt.

I en anmärkningsvärd experimentse-
rie har forskarna på Spindrift påvisat
bönen förmåga att påverka slumpar-
tade skeenden i naturen. I ett grodd-
ningsexperiment lade de 500 stressade
mungböner, uppblötta i saltvatten, i var
och en av tre pappersmuggar med ut-
stansade hål i botten. De tre muggarna
markerades med krona, klave respek-
tive kontroll. Sedan lades ett mynt i en
ask och skakades om ordentligt, och
asken öppnades inte. Därefter bad man
under en veckas tid för muggarna som
hade markerats med krona respektive
klave, men inte för kontrollmuggen.
De bedjande inriktade hela tiden sina
böner på att motsvara den sida av myn-
tet som låg uppåt, utan att de visste
om denna sida var krona eller klave.
När en vecka hade gått visade det sig
att i den ena myntmarkerade muggen
hade dubbelt så många mungböner
grott som i den andra, och när asken
öppnades visade det sig att detta mot-
svarade den sida på myntet som låg
uppåt.

Var detta då en ren tillfällighet? För
att ta reda på den saken gjorde man en
hel serie test av detta slag, och resulta-
tet blev konsekvent det samma. När
forskarna på Spindrift använde sig av
sex eller sju muggar fann de att de
kunde avgöra hur ett tärningskast hade
utfallit, vilken valör ett draget spelkort
hade eller vilket värdet var på en sedel
i ett förseglat kuvert, med hjälp av re-
sultatet av testet.

Ett av problemen med riktad bön är
att den bejdande eller patienten ofta
inte vet vilken bild som är bäst att vi-
sualisera. Skall han eller hon be för ett
ökat eller minskat blodflöde till ett
visst organ? För en ökad eller minskad
mängd av en viss typ av blodkroppar?
Dessa frågor kan vara förvirrande för
dem som vill styra sin fysiologi och sin
hälsa i en viss riktning.

Spindrifts experiment är trösterika
på denna punkt. De tyder på att det inte
är nödvändigt att veta i vilken riktning
kroppen bör utvecklas. De säger att
man bara behöver bedja att det "nor-
mala" skall hända, eller "det som är
bäst" – alltså inställningen "ske din vil-
ja".

Detta är särskilt uppenbart i en serie
groddningsexperiment, där den bed-
jande inte visste vad som var bäst för
fröna i fråga. En grupp frön hade fått
för mycket vätska, och var alltså tyngre
än de borde vara för att gro ordentligt,
medan en annan grupp hade fått för
litet och alltså var lättare än de borde.

Fröna bedömdes tidigt i groddnings-
processen utifrån förändringarna i de-
ras vikt (frön som gror som de skall
öka i vikt tidigt under denna process).
Under idealiska förhållanden borde de
frön som hade fått för mycket vatten
ha eliminerat överskottet tidigt och bli-
vit lättare, och de frön som hade fått
för litet vatten borde ha absorberat
vätska och blivit tyngre.

Men när den bedjande inte visste vil-
ken grupp frön som var vilken, vilken
förändring skulle han då be om? Han
befann sig i samma situation som en
patient, som inte vet vilken bild han
skall använda sig av för att förändra sin
fysiologi. I stället för att säga åt bö-
norna vad de skulle göra använde sig
den bedjande därför av icke-riktad bön,
och litade på att böerna helt enkelt
skulle utvecklas i riktning mot det nor-
mala, i enlighet med var som var bäst
för varje enskilt frö.

Den icke-riktade metoden funge-
rade. Resultatet visade att de böner
som hade fått för mycket vatten elimi-
nerade vätska och minskade i vikt i en
tidig fas av groddningsprocessen, me-
dan de böner som hade fått för litet
vätska absorberade vatten och ökade i
vikt. Dessa experiment tyder på att
icke-riktad bön rör organismer i rikt-
ning mot de form- och funktionstill-
stånd som är bäst för dem, och att den
bedjande inte behöver veta vad det är
som är bäst.

Forskarna på Spindrift är medvetna
om att deras rön är kätterska ur natur-
vetenskaplig synvinkel.

"Vetenskapligt sett", säger de, "är
det chockerande att tänka sig en 'kraft'
som någonting som är intelligent, kär-

Tänk Dig TEOSOFIN ej så
mycket som ett system av filo-
sofiska eller andra läror, utan
snarare som den högsta lagen
för vårt liv – en praktisk livs-
åskådning – ett sätt att leva, att
känna, att sträva och tänka.

TIDSKRIFTEN TEOSOFISKT FORUM

kommer att innehålla bland
annat följande intressanta
artiklar:

- Universums puls
- Atlantis och Carnacs
mysterier
- Människan, en kosmisk
pilgrim
- Medicinhjulet – en magisk
cirkel
- Reflektioner över
mysterierna
- Åtskildhetens irrlära
- GAIAS mysterier
- Hopi-indianernas
visdomslära
- Mellan död och återfödelse
- Ljusets överbringande
- Våra förlorade myter

Prenumerationsavgift:
60:-/år/4 tidskrifter
Postgiro 25 07 65–5

TEOSOFISKT FORUM

Åvångsgatan 13
252 71 RÅÅ

leksfullt, vänligt, gott och medvetet om behov. Men i varje test rörde bönen, som på något sätt var knuten till en kärleksfull intelligens, fröna i riktning mot det som var normalt för dem. När bönen gällde frön under olika förhållanden – samma bön vid samma tidpunkt – gick [resultatet] alltid i riktning mot det som var bäst för den enskilda böns enskilda behov...”

Det är dock svårt att tillämpa icke-riktad bön i praktiken. När hälsan sviktar, när problem uppstår, brukar vi vanligen be för den utgång som vi själva skulle föredra. Vi tror att vi vet vad som är det normala i varje enskilt fall, och vi förspiller inte någon tid när det gäller att tala om för världsalldet hur det skall bära sig åt. Tumören skall försvinna, smärtan skall ge vika, vi själva skall bli rikare. Allt detta gör vi anspår på att veta i förväg.

Men ett ögonblicks eftertanke borde säga oss att naturen inte skulle kunna tåla en sådan strategi hur länge som helst. Om människornas alla böner att återfå hälsan skulle uppfyllas, så skulle nästan ingen någonsin dö, och då skulle vår planet ha blivit överbefolkad för länge sedan och inte längre duga för mänskligt liv. Det ser ut att stå skrivet i naturen att vi inte bör be om gudomlig räddning varje gång vi råkar ut för en katastrof. Sunda förnuftet säger oss att det finns en tidpunkt då döden är naturlig, då döden är det normala.

Men när är det i så fall rätt att be om

läkedom, och när är det orätt? Med tanke på våra begränsningar kan vi kanske aldrig veta säkert i en viss situation vad som det är bäst att be om. Är det i så fall inte bättre att använda sig av en icke-riktad form av bön, att lita på att en högre allomfattande intelligens fattar beslutet och avgör vad som är det normala i just vår situation? I synnerhet med tanke på att icke-riktad bön i vilket fall som helst ser ut att ha större verkan?

Att bli medvetna om vår icke-lokala natur hjälper oss att förstå den icke-riktade böns vishet – att det är vettigare att be ”ske din vilja” än ”ske min vilja”. Med andra ord: att be om det som är rätt.

Detaljer om de experiment som har beskrivits här och ytterligare information om Spindrift kan man få genom att skriva till organisationen, adress 2407 La Jolla Dr. NW, Salem, OR 97304, USA.

Larry Dossey är läkare och specialist på invärtes sjukdomar hos Dallas Diagnostic Association. Han har tidigare varit personalchef på Isthmus Institute i Dallas, en organisation som utforskar konvergensen mellan naturvetenskap och religion. Han har skrivit de båda böckerna *Space, Time and Medicine* och *Beyond Illness*.

Ovanstående har tidigare publicerats i den amerikanska tidskriften *New Realities*, januari-februari 1990.

"SUNRISE"

är en engelskspråkig tidskrift från
TEOSOFISKA SAMFUNDET –
PASADENA

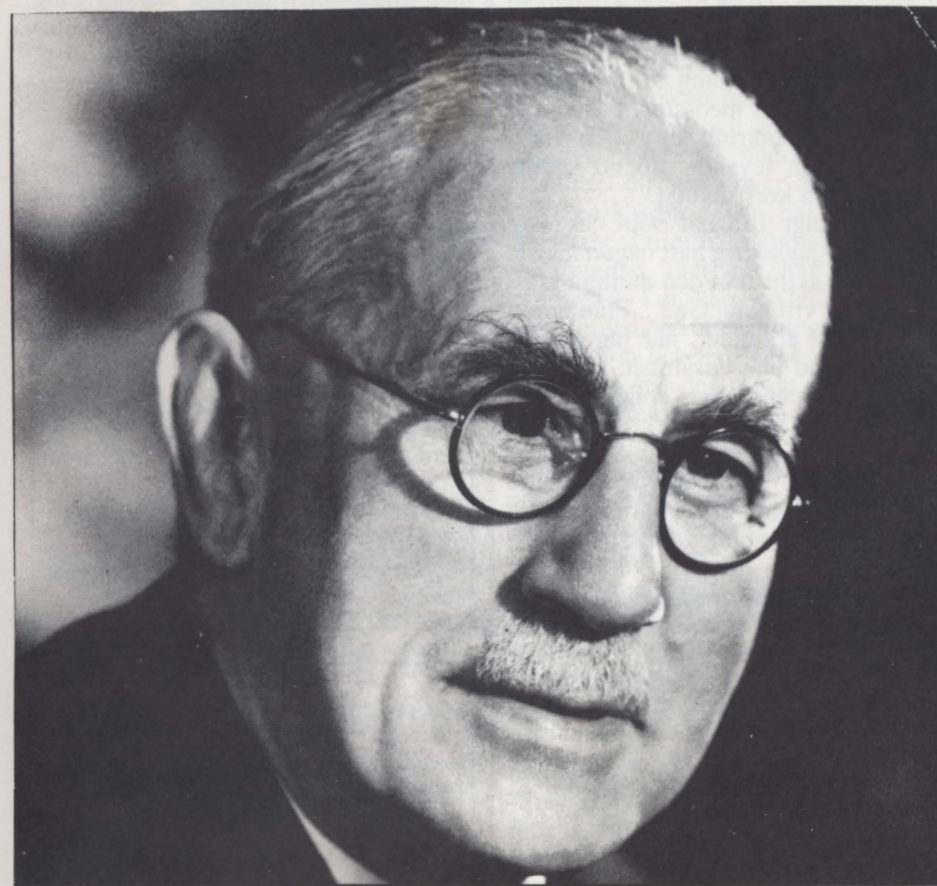
Pris 80:- för 6 nr/år. Skriv gärna och begär ett gratis ex. till Anne Eek, Eriksbergsgatan 18, 114 30 Stockholm.

BOKHANDELN
Norrskan
din
New-Age-handel
i
Norrbottnen
ring f. katalog
"Ojagatan 38
94300 Ojabyrn
tel: 0911-66685
Välkommen in.

Ur årgång 1975

Forskningens nya vidder

Intervju – 1975 – med professor Alister Hardy



fysiska sidan av människa och djur kan förklaras i fysiska och kemiska termer, men jag tror inte att det mentala skeendet, i synnerhet inte medvetandet, kan förklaras på det sättet. I likhet med Sherrington, Eccles och andra tror jag att fysiska och mentala skeenden tillhör skilda naturens ordningar. Det är tydligt att medvetandet och hjärnan är nära förbundna med varandra; inte desto mindre är förhållandet mellan medvetande och kropp ett ännu olöst mysterium. Jag har ju egentligen inga tvivel på att rationellt tänkande är beroende av associationscentra i cerebrala cortex, som har utvecklats så enormt under den moderna människans evolution i och med talets uppkomst. Men detta betyder inte att medvetandet och vad det innehåller helt enkelt är produkter av fysisk-kemisk aktivitet i hjärnan. – Jag tror att hypnosforskningen kommer att leda till betydelsefulla framsteg i vår kunskap om förhållandet mellan medvetande och kropp. Man har alltför litet, tycker jag, tillvaratagit möjligheterna till vetenskapliga framsteg på det området.

Professor Hardy kom också med några, som han sa, "vilda spekulationer". Om telepati finns, är det osannolikt att den är begränsad till människan. Det kanske i stället rör sig om något som undermedvetet är gemensamt för allt djurliv, men som människorna blott sällan blir medvetna om – vissa speciellt utrustade personer dock oftare än andra. I sin bok *The Living Stream* (Collins, London, 1965) skriver professor Hardy att detta kanske omedvetet sammanlänkar individer inom samma djurart och sålunda påverkar deras beteendemönster, vilket även underlättar den darwinska evolutionsprocessen.

Tror ni att det finns en skapande, intelligent kraft bakom universum?

– Jag är inte beredd att uttrycka en åsikt om huruvida universums tillkomst är en handling av en intelligens bakom det, men jag är övertygad om att det finns ett skapande element inom universum självt. Detta tror jag kommer

Sir Alister Hardy var professor i biologi – en av de ledande biologerna i England. Sedan han pensionerats och blivit ledare för en forskningsgrupp vid Manchester College i Oxford, vilken samlade och studerade redogörelser för religiösa erfarenheter i William James efterföljd, intervjuades han 1975 per brev av Sökaren.

Professor Hardy intresserade sig också för parapsykologisk forskning, och vår första fråga var vilken personlig motivering han hade för sitt parapsykologiska intresse. I svaret sa han bland annat att han för sin del trodde att resultaten av experiment som gjorts för att utröna om telepati och andra utomsinnliga fenomen är verkliga, till

sist kommer att bli allmänt erkända och leda till att vetenskapen överger det materialistiska och intellektuella åsiktsklimat som i dag råder och som vi djupt intuitivt uppfattar som felaktigt.

Vilken betydelse har den parapsykologiska forskningens resultat för vår livsåskådning?

– När telepati har accepterats av den vetenskapliga världen och vi satsar på ett elektromagnetiskt fenomen, kommer detta att göra slut på den mekanistiska tolkningen av livet genom att vi så att medvetandet, psyket, kan vara oberoende av hjärnans fysisk-kemiska mekanism. Jag är övertygad om att hela den

Meditationer

Shakti Gawain

Här kan du läsa de mycket omtyckta meditationerna och visualiseringsövningarna från Shakti Gawains senaste kassettbandserie, *Meditations with Shakti Gawain*. Före varje övning finns en introduktion av Shakti där hon förklarar syftet med övningen, innan hon leder läsaren in i varje meditation.

Skapa ditt inre rum: En fridfull, livgivande plats i ditt inre.

Kontakt med din inre vägledare: En källa till intuitiv vägledning.

Balansering av de inre manliga och kvinnliga energierna: "Föreningen av de inre manliga och kvinnliga energierna i människan är grunden för all skapelse. Kvinnlig intuition plus manlig handlingskraft är lika med kreativitet."

Upptäck ditt inre barn: En förnyande källa till glädje, skaparkraft och självhelande

Utryck din skapande kraft: Gör dig av med de hinder som står i vägen för din skaparkraft och upptäck dina obegränsade möjligheter.

Häft. 98 sid.
Pris: 95:-



**Beställ vår
nya katalog!**

Hjärtefrågor

– din inre skattkammare

Louise L. Hay

I den här vackra lilla presentboken delar Louise L. Hay med sig av sin livsfilosofi och sina erfarenheter som en hjälp för vårt dagliga liv. Hennes kärleksfulla livsvisdom och insiktsfulla iakttagelseförmåga berikar ditt liv med beslut och val som verkligen påverkar din andliga utveckling.

Har du har några besvär med din hälsa, karriär, pengar, rädsla, beroenden eller något annat grundläggande problem som ligger i vägen i ditt dagliga liv? I *Hjärtefrågor* har Louise på ett omsorgsfullt sätt samlat sina favoritbehandlingar, meditationer och affirmationer för att göra dig uppmärksam på och lära dig att frigöra dig ifrån det som du har problem med. När du läser boken kan du känna glädjen och friden som strömmar mot dig från varje ord, varje tanke och uttryck från Louise! En underbar bok!

Vackert inbunden presentupplaga.

Inb. 236 sid.

Pris: 172:-



Ordertel: 0250-420 55

Ja, jag beställer följande och får dessutom en innehållsrik bok- och kassettkatalog.

- ☐ Meditationer 95:-
☐ Hjärtefrågor 172:-
28:- tillkommer i porto och pfs. avg.

Namn

Adress

Postadress.....
TEXTA TYDLIGT!

Frankeras ej
Energica
betalar
portot

Energica Förlag

Svarspost
780105600
S-794 00 Orsa
Sverige

till uttryck i allt liv och leder till ett alltmer komplext beteendemönster i djurrikets långa utvecklingsprocess. Hos människan har det inte bara lett till rationellt tänkande, intelligens och tradition genom uppkomsten av språket, som gett människan möjlighet till detaljerad kommunikation, utan också till alla slags uppfinningar – verktyg, vapen, maskiner osv. Det har också lett till de sköna konsterna och till någonting ännu djupare, nämligen erkännandet av det vi kallar Gud. När människor med hjälp av sitt språk kunde diskutera och jämföra, kom de att dela idén att det synes finnas en kraft utanför dem själva med vilken de kände att de kunde vara besläktade. Detta ledde till religion i dess många skiftande former. Av psykologiska orsaker – förälder-barn-relationen – personifierades denna kraft: man tänkte på den som en Varelse. Jag tror förstås inte att Gud är en äldre herre ute i universum, men jag anser utifrån religiös erfarenhet att det finns överväldigande bevis för existensen av denna gudomliga Kraft som vi tänker på som Gud. Av psykologiska orsaker kan vi endast närma oss denna Kraft i bön på ett personligt, hängivet sätt. Jag skulle inte vilja ställa upp i någon metafysisk diskussion och dryfta denna Krafts natur. Det allra minsta den kan vara är någon undermedveten, gemensam jungiansk reservoar av andlig kunskap, som vi kan komma i kontakt med på extrasensorisk väg, men jag tror det är mer sannolikt att den är något mycket mer underbart än så.

Ni samlar och studerar redogörelser för religiösa erfarenheter vid ert forskningscenter. Varför startade ni den verksamheten?

– I början av detta århundrade gjorde William James sådana studier, vilket resulterade i hans klassiska arbete *The Variety of Religious Experience* (Den religiösa erfarenhetens mångfald). Med undantag av socialantropologerna tycks det inte finnas några som följt i hans fotspår. Följden är att vi nu vet mer om religiösa upplevelser hos öbefolkningen i Söderhavet, de nordamerikanska indianerna och vissa afrikanska stammar än hos västerlandets mer sofistikerade människor. Vid vårt forskningscenter följer vi ödmjukt i William James' fotspår. Vi samlar våra redogörelser sedan vi efterlyst sådana i tidningar och radio, och vi har nu en samling av nära 5.000, vilka kan utgöra grundvalen för vår forskning. Men vi är fortfarande glada om vi kan få in flera. Alla redogörelser behandlas strängt konfidentiellt – de arkiveras un-

der referensnummer, och inga namn kommer någonsin att nämnas i publicerade rapporter.

Vill ni beskriva några av de mest intressanta fallen i er samling?

– Följande utdrag ur ett litet urval fall kan ge en uppfattning om mångfalden i dessa erfarenheter, och det är denna mångfald och rikedom som är det mest intressanta.

1. En dag, när jag promenerade på Marylebone Road, greps jag plötsligt av en ovanlig känsla av stor glädje och exaltation som om en underbar stråle av andlig kraft gått genom mig så att jag fallit i hänryckning inför världen, universum, Livet med stort L och alla varelser runtomkring mig. All fröjd och kraft, allt levande, all tid smälte samman i en kort sekund.

2. Så långt tillbaka som jag kan minnas har jag aldrig haft någon känsla av att vara skild från den andliga kraft som jag nu vill kalla Gud... Från ungefär 6 till 12 års ålder, när jag befann mig i tystnad och ensamhet, övergick ofta denna känsla av "enhet" till ett tillstånd av "lyssnande". Med "lyssnande" menar jag att jag plötsligt gjordes medveten om något som skulle hända. Vad som följde var en känsla av oerhörd exaltation, varvid tiden stod stilla.

3. Jag hörde ingenting, ändå var det som om jag var omsluten av gyllene ljus och som om jag bara behövde sträcka ut min hand för att röra vid Gud själv, som omslöt mig med sin medkänsla.

4. Jag tror att jag från barndomen alltid haft känslan att den sanna verkligheten inte finns i världen så som människor i allmänhet uppfattar den. Det synes vara en ständig kraft i verksamhet inifrån, vilken försöker ta sig upp till medvetandets yta. Sinnet försöker ständigt skapa sig en symbol som är tillräckligt innehållsrik för att innefatta denna kraft, men detta slutar alltid med ett misslyckande. Det finns ögonblick av ren glädje med ett förhöjt medvetande om ens omgivning, som om en stor sanning hade uppenbarats.

5. Jag gick in i vardagsrummet, föll ned på mina knän i mörkret och ropade: "O, Gud, o, Gud, hjälp mig!" och brast sedan ut i tårar, något som jag inte gjort på många år. Från den natten kom ett märkligt lugn över mig, och jag förnam en okänd hand som ledde mig att göra sådant som jag annars inte skulle ha gjort.

6. Det är svårt att beskriva detta; men det synes vara utanför mig och enormt, och ändå är jag på samma gång del av det, allting är del av det. Det är

helt personligt och hjälper mig att leva och att älska andra. Det är svårt att beskriva det, men på något sätt känner jag mig på grund av upplevelsen av det förenad med alla människor, allt levande. På senare år har denna upplevelse blivit så stark att jag nu utbildar mig till socialarbetare, eftersom jag känner att jag måste hjälpa människor: på något sätt erfar jag deras olycka som min egen.

7. Det föreföll mig på något sätt som om jag utvidgades och blev ett med min omgivning. På samma gång hade jag en känsla av lätthet, upprymdhet och kraft som om jag började förstå den sanna meningen med hela universum.

8. Jag har en ökande känsla av verklighet och personlig identitet, som kommer av att vara förenad med någonting mäktigare än jag själv, någonting som hjälper mig att vara vad jag vill vara.

UNIK UPPELVELSE, jag var tillsammans med Jesus och ett mycket märkligt budskap, som jag ombads att vidarebefordra till hela mänskligheten. Läs därom m fl upplevelser i min bok:

UTOMSINNLIGA UPPELVELSER av Josef Östlund. 80 s. 75:-. Best. gm. insänt. på postgiro 73 19 96-5 Östlunds förlag.

ESOTERISK PSYKOLOGI – II

Denna bok av Alice A. Bailey ger en unikt allsidig och djuppenetrerande bild av den andliga utvecklingens psykologi.

Boken, som är på 606 sidor, erhålles enklast genom förskotts betalning av 260:- till pg 43 58 04-0.

Stiftelsen Tibetanens Bokfond
Box 220
142 02 Trångsund

FJÄRRSKÅDERSKA

Jag siar dig per telefon, var
god ring för info. och
tidsbeställning vardagar
kl. 08.00 - 09.00 &
17.00 - 18.00

Ingegärd Johansson
Box 167

522 24 Tidaholm

Telefon: 0502-152 09

Det ockulta och de intellektuella



Dr Jeffrey J Smith, verksam inom specialprogram för humaniora vid Stanforduniversitetet i Kalifornien, höll i slutet av augusti 1973 ett föredrag om det ockulta och de intellektuella vid en konferens anordnad av Parapsykologiska Stiftelsen i London. Temat för konferensen var "parapsykologi och antropologi". Föredraget finns infört i tidskriften "Parapsychology Review", maj-juninumret 1974.

Dr Smith började sitt anförande med att berätta att Einstein som liten pojke fick en kompass. Han vred och vände på detta föremål; alltid pekade nålen mot norr, och han förstod att den var i förbindelse med en stor men osynlig kraft. Han trodde själv att den upplevelsen fick betydelse för hans senare vetenskapliga arbete och upptäckter.

Jag är inte Einstein, sa dr Smith, men här framför mig har också jag ett föremål. Det är en avbruten sked, och den antyder för mig att det finns krafter som genomtränger och överskrider rum-tid-världen, så som denna för närvarande uppfattas.

Hur hade skeden brutits itu? Jo, dr Smith hade varit på lunch tillsammans med Uri Geller och då frågat om de krafter som synes verka genom honom.

"Vet du alltid när krafterna kommer att manifesteras sig?" frågade dr Smith. "Nej", svarade Geller, "ibland kommer de helt oväntat." Och just då böjde sig gaffeln som vilade i hans hand. Ett ögonblick senare sa han: "Ibland böjer de sig inte bara, de bryts av." I det samma brast skeden, som låg vid hans sida och som han inte berört, i två delar. Det var också något egendomligt med brottet. En bit av metallen mellan de avbrutna delarna hade försvunnit, och ändarna såg ut som om de hade fortsatt att böja sig efter brottet.

Jeffrey Smith betvivlade inte att dessa fenomen i Gellers närvaro verkli-

gen var paranormala. Beträffande förklaringen sa han att man inte skall begränsa sig till att tala om psykokinesi; det var hans egen uppfattning att hela raden av paranormala företeelser, som telepati, klärvoajans, prekognition, psykiskt helande osv, måste ses som en komplex helhet.

Om vi nu antar att några paranormala fenomen verkligen är äkta, sa dr Smith, vad får då detta för konsekvenser för vetenskapsmän och intellektuella i allmänhet och antropologer och parapsykologer i synnerhet? Han bad auditoriet att tänka över detta.

Vetenskapen, sa han, har i århundraden kämpat mot okunnighet, fördomar och övertro, och den har skapat en byggnad av kunskap och teknologi, vilken grundats på en förening av förnuft, observation och experiment. I det den gjort detta, har den slängt på sophögen ockulta företeelser som transtillstånd, föraningar och psykiskt helande, som synt orimliga. Men parapsykologerna undersöker detta som avfärdats av den konventionella vetenskapen.

Dr Smith kallade parapsykologin "vetenskapens fattiga styvbarn" och sa att den nu en tid stått vid vetenskapens dörr och hoppats att få bli insläppt. Denna väntans tid är nog snart slut, men vad mera är: den sten som byggmästarna förkastade, kommer att bli en hörnsten. Ty det är klart att om Gellerfenomenen är äkta, som de synes vara, så blir det nödvändigt med en grundlig revision av vår verklighetsuppfattning och vår vetenskap, med hänsynstagande till de paranormala fenomenen.

Vetenskapens nuvarande uppfattning av verkligheten är att det fysiska är det primära – därur härrör först det levande och sedan det mentala. Fokuseringen på det fysiska har varit mycket fruktbärande, men det har också skapat problem, vilka nu hotar att förgöra oss.

Dr Smith försökte antyda hur den framtida verklighetsuppfattningen kan komma att se ut. Han menade att redan håller gapet mellan tanke och materia och mellan iakttagare och iakttaget på att överbryggas.

– Betrakta åter den avbrutna skeden! Vad som inträffade var tydligen såväl ett mentalt som ett fysiskt skeende. Lägg märke till hur gaffelns krökning och skedens isärbrytning tycktes ingå i det samtal som jag förde med Uri Geller! Det var som om medvetande och

mening var verksamma i själva metallen. Antag att det var poltergeistfenomen som härrörde ur någon okänd del av Uris omedvetna! I så fall måste vi fördjupa och utvidga våra begrepp om det omedvetna, ty fenomenen kom till synes inte inom det psykiska området utan inom det område som vi avgränsat som det materiella.

Men, frågade dr Smith, kan vi nöja oss med att konstatera att det förefaller som om psyket når ut litet längre än vi hittills har trott? Eller skall vi anta en själsenergi, en dimension eller ett fält av ett mera kosmiskt slag? – Verkligheten är nog långt mer omfattande både kvantitativt och kvalitativt än vi kan föreställa oss. Men vad är egentligen det primära? Är det verkligen materien? I århundraden har tänkare jonglerat med begrepp som materia, liv, medvetande för att försöka fastställa vad som utgör den primära verkligheten. Dessa ansträngningar påminde dr Smith om en kinesisk lek, i vilken två deltagare sträcker fram en hand – knuten näve för sten, två fingrar för sax och en öppen hand för papper. Leken går i cirkel. Stenen krossar saxen, som klipper sönder papperet, som täcker stenen, som krossar saxen... Så, helt beroende på våra premisser kan materien komma före livet, livet före medvetandet eller medvetandet före materien.

Vad vi behöver är enligt dr Smith inte nya sätt att jonglera med den gamla verkligheten, utan ett nytt sätt att uppfatta verkligheten på. Han talade om att "en radikal empirism" är på väg – en fenomenologi som vilar på den enkla tautologin att det som är, är, och det är, vad det är. Den lilla självklarheten är inte så onyttig som den kan förefalla. Den är inte bara ett sätt att säga att vad världen än är, så är den sådan att vadhelst som har hänt, så har det verkligen hänt. Den innebär också ett synsätt som gör slut på all absolut uppdelning mellan vad som synes och vad som är. Den hindrar ett tänkande som säger att stenen är verklig och att drömmen är en illusion. Den öppnar vägen för utforskning av på vilka sätt drömmar är verkliga och illusoriska och på vilka sätt stenar är verkliga och illusoriska.

Vi bör, sa dr Smith, "intressera oss för kvaliteter och relationer som de är". Och detta förekommer redan. Ett exempel är att man mer och mer överger idén om orsak som förklaringsprincip. Vi behöver modeller, meningsfulla symboler. En modell kan vara matematisk och utgöra en förebild för ett händelsemönster. Man kan söka igenom

hela naturen utan att någonsin påträffa en matematisk punkt eller linje. Ändå är de logiska och matematiska idéerna nycklar som har öppnat dörrar till naturens osynliga struktur, vilket varit en triumf för symboliskt tänkande.

En matematisk punkt är kanske något subjektivt, reflekterade Jeffrey Smith, något som bara finns till som symbol hos intelligentare varelser. Men det är också möjligt att tänkande finns inbegripet i naturen, så att det mänskliga tänkandets symbolsystem inte bara finns i människors medvetande utan är trevande efterbildningar av världens natur.

– Vem vet, vårt universum är kanske en idé i någon kosmisk poets tänkande, en idé som föds och dör i ett ögonblick av miljard år, men som är gjord av medvetandesubstans, vilken kanske är tidlös och översinnlig, transcendent. – Att se naturen och tillvaron som genomdragen av symbolik är att i själva verket säga att världen är en värld med mening, och detta är, som jag ser det, den uppfattning av verkligheten som alltmer växer fram. Jag postulerar att allt som finns har mening, ty endast om vi omfattar en sådan hypotes, kommer vi att tvingas söka efter mening bortom människan och genom att söka den kanske också finna den.

Vi vet att i naturen råder en lagbunden ordning, sa dr Smith. Vi kan förstå den genom att vi använder förnuftet. Och den kunskapen har, tillsammans med observationer och experiment, gjort vetenskapen till något fruktbart. Men nu är tiden inne för oss att inte nöja oss med denna ordning, utan även söka tingens mening. Den meningen är inte uppenbar. Vi talar om orsaken till det och det, men allt vi ser är en tråd av kausalitet. Säkerligen kommer vi att göra misstag i vårt sökande efter mening, och säkerligen kommer vi inte att begripa tillvarons hela sammansatta mening, men ändå kan vi här och där utskilja meningssammanhang som kan ligga dolda i alla ting.

Parapsykologin kan, menade dr Smith, hjälpa oss att bli fria från den djupt rotade föreställningen att det är det fysiska som är det verkliga och att som följd därav teknologin i grunden är avgörande för kulturen. Han sa sammanfattningsvis att den nya vetenskap som håller på att växa fram "kräver fullt utnyttjande av vår människonatur, så att vi inte bara utforskar tingens mekaniska sida utan även deras meningsfulla".

Illusionisterna och parapsykologin

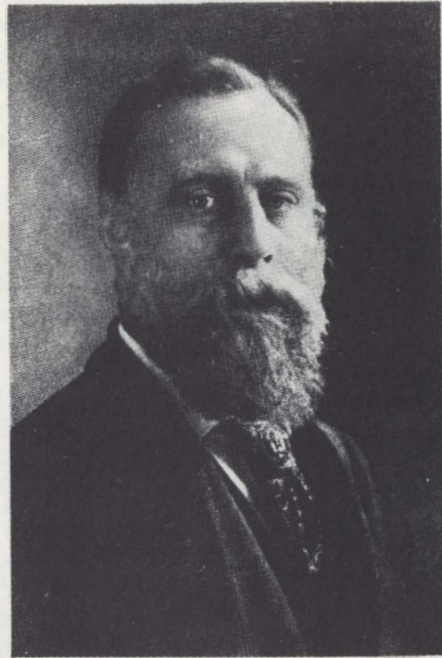
I Sökaren nr 1 1975 läste vi om hur illusionisten Randi angripit den parapsykologiske forskaren Jule Eisenbud och dennes försöksperson Ted Serios och i offentliga uttalanden förklarat att Serios har lurat professorn. Även Uri Geller har blivit föremål för liknande omdömen från illusionisthåll.

Den amerikanska tidskriften "Parapsychology Review" har i nr 3, 1974 en artikel där en parapsykolog William E. Cox, som själv är trollerikunnig (medlem i Society of American Magicians) behandlar frågan hur illusionister förhåller sig till parapsykologin. Cox inleder med att säga att en del människors yrkesutbildning kan skapa fördomar hos dem gentemot parapsykologin; illusionisterna är en grupp som visar sådana fördomar: deras allmänna inställning till paranormala fenomen är tvivel på deras äkthet. Men det mest beklagliga, skriver Cox, är att en del illusionister, som inte tror på psi-fenomenen, visar en dogmatiskt föraktfullt inställning. Att trollerikonstnärer har dessa fördomar mot parapsykologin hänger naturligtvis samman med att deras verksamhet består i konsten att bedraga.

Men det finns också illusionister som gärna utger sig för att verkligen ha psi-förmåga, t ex George Kreskin och David Hoy. Och många trick t ex "tankeläsning", kan se så otroliga ut, när de utförs skickligt, att en del bland publiken allvarligt kan fråga sig om illusionisten verkligen kan läsa deras tankar.

Men om nu illusionisttrick ibland är så skickligt utförda att det kan tyckas svårt att se någon skillnad mellan dem och de äkta psi-fenomenen – vad är det då för olikheter som en observatör ändå kan iaktta? Jo, påpekar Cox, illusionisten arrangerar sin egen föreställning, medan vid äkta psi observatören-forskaren avgör hur experimenten skall utföras.

Både illusionisttricken och äkta psi har sina gränser, men de är av skilda slag. Gränserna för vad trollkonstnären kan göra är snävare, men mediet och psykikern har svårare att åstadkomma fenomen på begäran. Illusionister accepterar inte utmaningar som inbegriper lika stränga kontrollåtgärder som tillämpas på parapsykologins försökspersoner. Ingen illusionist, hur skicklig han än är, skulle t ex gå med på att en åskådare har sin egen kortlek i handen



Parapsykologen dr Richard Hodgson var illusionist och expert på att avslöja falska medier.

och själv pekar ut korten.

Några framstående trollkarlar har intresserat sig för psi och även varit vittne till oförklarliga och övertygande paranormala manifestationer. Howard Thurston och Harry Keller, som var och en på sin tid var "den mest kände illusionisten i Amerika, om inte i hela världen", förklarade båda att de hade bevitnat parapsykologiska fenomen som trotsat alla normala förklaringar. Hereward Carrington var amatörillusionist, innan han blev en av sin tids mest framstående författare på det parapsykologiska området. Den store trollkarlen Harry Houdini föreslog på sin tid att parapsykologisk forskning skulle få insteg vid universiteten. Han strök kristallkuleskådande från sin repertoar, berättar Cox, sedan han blivit oroväckande sannspådd i några av sina "förutsägelser".

Parapsykologen dr Richard Hodgson, som gjorde omfattande experiment med mediet Leonore Piper, var illusionist och ärkeskeptiker och avslöjade madame Blavatsky. Dr Walter F. Prince, som stod i spetsen för det parapsykologiska sällskapet i Boston och hjälpte till att avslöja mediet Margery, sysslade med trollkonster som hobby. Själve J. B. Rhine är kunnig när det

gäller trick med förbundna ögon.

Angelo Lewis, som skrev sin tids fyra mest lästa trolleriböcker, ägnade sig åt kritisk parapsykologisk forskning. Han ansåg att om taskspeleri vore enda förklaringen till parapsykologiska fenomen, skulle den saken för länge sedan ha blivit allmänt erkänd.

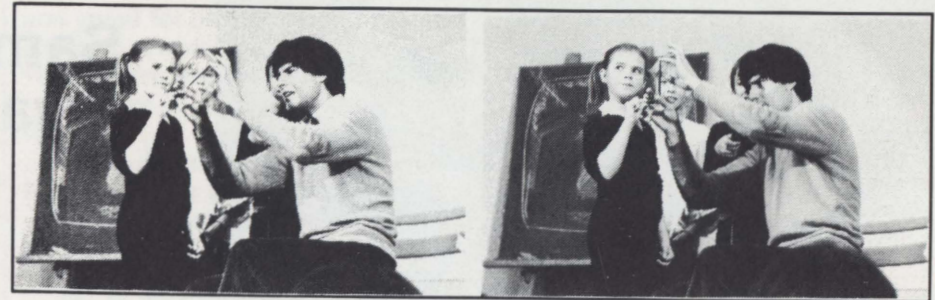
Men otaliga är de illusionister som inte erkänner förekomsten av psi-fenomen. Deras reaktion på tidningsartiklar om parapsykologiska fenomen eller på vad de personligen bevitnat är alltför ofta hänfull. De tycks bara fråga efter vari knepet består. En författare-illusionist i New York, Milbourne Christopher, har t ex hävdade att inte en enda ESP-undersökning hittills har blivit kompetent utförd. Illusionister säger ofta att deras förmåga att "upprepa" ESP visar att sensoriella läckor eller hokus pokus av något slag förelegat. Men detta är lika ointelligent som att vända på saken och påstå att magikernas trick bevisar existensen av psi.

Vid en sammankomst som Greater New York Magicians hade våren 1974, visades filmer om Ted Serios och Nina Kulagina. (Kulagina är psykokinesi-medium och synes med tankens makt kunna få föremål att röra sig.) I en illusionisttidning kunde man sedan läsa: "Det stora mysteriet med filmerna är hur den akademiska världen kunnat bli så fullständigt lurad och förbli så orubbad i sin tro till och med efter illusionisters avslöjanden." Men varken Serios eller Kulagina har i verkligheten blivit avslöjade av kompetenta forskare.

Kuda Bux heter en mycket skicklig magiker i New York. Han kommer ursprungligen från Kashmir i Indien och gjorde sig först känd som en som kunde gå på eld. I dag är hans specialitet att köra bil med förbundna ögon och skjuta ner ballonger tvärsöver scenen med bindel för ögonen. Men denne duktige illusionist har – privat – uttalat de mest cyniska åsikter om J. B. Rhine och dennes motiv.

William Cox kommer i sin artikel också in på fusk hos medier och psykiker. Eusapia Palladino ägde enligt Carrington paranormala gåvor av hög klass, men ändå fuskade hon alltid, om tillfälle gavs. Hon gjorde det både medvetet och omedvetet. Det var en djupt rotad vana hos henne. Svensk-amerikanen Olle Jönsson har Cox själv testat och fått signifikanta resultat vid strängt kontrollerade ESP-försök. Men Jönsson fuskade också. Det är Cox' uppfattning att Olle Jönsson inte har mer än en obetydlig kunskap om själva grunderna i trollerikonsten, fastän han

då och då kommit på honom med att använda trick vid bristfälligt kontrollerade ESP-demonstrationer. Jönsson njöt av en beundrande publik, och inga ansträngningar från Cox' sida kunde få honom att ändra sina vanor att försöka fuska. Olle Jönsson underkastade sig villigt sträng kontroll, men ju bättre kontrollen var, desto sämre blev i allmänhet resultaten.



Geller böjer en sked i Medborgarhuset, Stockholm, medan ett barn helt lätt håller i skedens ena ände.

Geller ingen illusionist

Den spiritualistiska nyhetstidningen "Psychic News", London, upplyser (28 juni 1975) att en grupp illusionister nyligen studerat Uri Geller i Amerika och därefter förklarat att han inte är någon magiker utan en person med psykiska krafter. Det är Uri Gellers sekreterare Trina Vatter som meddelar detta. Hon visar också upp ett intyg från Artur Zorka, som är ordförande i den ockulta undersökningskommittén inom Atlanta-avdelningen av det amerikanska illusionistsällskapet. Medlemmar av kommittén iakttog Uri Geller, honom ovetande, under ett framträdande. Därefter studerade Zorka och hans kollega Abb Dickson Geller vid ett privat sammanträffande. Zorka skriver att vi trollkarlar är experter på bedrägliga knep: hans egen specialitet är just psykisk magi, dvs trick som ser ut som äkta psykiska fenomen. Undersökarna vidtog alla expert-åtgärder för att förhindra kända knep.

I det första testet gjorde Zorka och Dickson, ensamma med Geller i ett rum utan speglar, teckningar på blanka sidor i en bok, som de hela tiden hade hand om. Handrörelserna begränsades till ett minimum, och inget ljud hördes, som kunde vara till någon ledning för Geller: och inte någon gång vände sig denne om för att titta. Fastän Geller

Det är väl bekant att många av parapsykologins bästa försökspersoner fuskat, när de kommit åt. "En gång bedragare, alltid bedragare", säger en del bedömare. Men William Cox håller inte med om det. Det finns ofta både äkta fenomen och fusk-fenomen hos samma personer, anser han. Så man skall inte utdöma en psykiker, om det ibland visar sig att han fuskar.

misslyckades i några fall, hade han också fenomenala träffar. I två fall ritade han t o m bilder som Zorka endast tänkt på men inte verkligen tecknat ned.

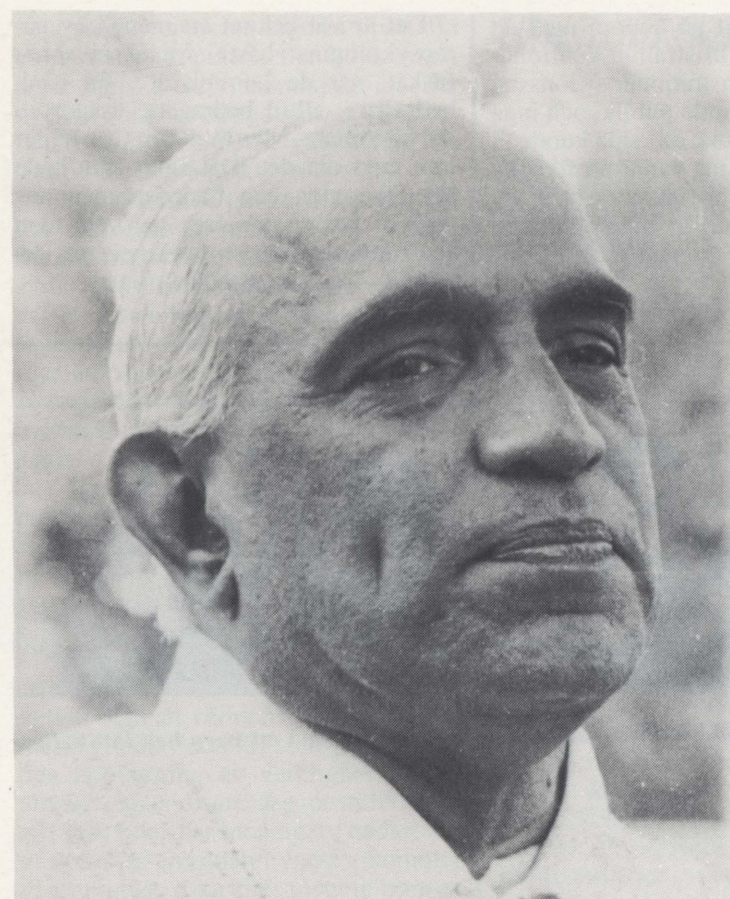
I ett experiment fick Geller en gaffel av stål. Denna hade vid undersökning visats vara ytterligt motståndskraftig mot fysisk påverkan. Medan Zorka betraktade Geller, när denne hade gaffeln i handen, exploderade den bokstavligt, och fragment av nylonhandtaget spreds över rummet.

Zorka iakttog också hur Geller "böjde" en nyckel. Han skriver i utlåtandet att fastän trollkarlar kan upprepa Gellers fenomen med för dem kända trick, finns det likväl inga illusionstrick som kan ha använts vid Uri Gellers uppvisningar för undersökarna.

Öka Din personliga kapacitet

genom ett effektivt, manuellt arkivsystem. Nya, eller flera år gamla urklipp, idéer, anteckningar, handlingar, adresser mm kan tas fram på någon minut. Arkivet blir inom kort en guldgryva och glädjekälla. Handledning mot 165 kr till PG 190784-7.

Confidé AB-S
Box 422, 58104 Linköping



Vedanta

Samtal med Swami Ritajananda

Av Claus Oreskov

Ledaren för Sri Ramakrishnacentret i Greta, Frankrike, 63-åriga Swami Ritajananda, var i Köpenhamn i slutet av 1974 och föreläste, bl a i samband med ett yogakonvent. Han talade om vedanta och yoga. Vedanta (som är en av de sex klassiska indiska filosofierna, vilka bygger på Upanishadernas tradition) beskrevs som en världsåskådning, men inte som teori utan som *insikt*, och yoga som medlet att uppleva den.

Av den vedantiska insikten följer verklig frihet, som är livets mål enligt hinduismens skrifter, sa swamin och tillade att hela skapelsen söker denna frihet – friheten från krafter inom och utom oss. Den svåraste friheten att nå är den inre, ty vi är slavar under vårt eget sinne, vilket härskar över vårt liv och är omedvetet om vad som är bäst för oss, eftersom det är bildat av våra vanor. Sinnet är både vår vän och vår fiende, och det är viktigt att vi lär oss behärska det. Där om undervisar Herren Krishna lärjungen Arjuna i Bhagavad-Gitas sjätte sång, som handlar om självbehärsknings yoga. Den positiva tanken kan behärska hela kroppen;

varje negativ tanke, som uppstår, skall genast tillintetgöras av en positiv tanke.

Swami Ritajananda omtalade att Atman (det innersta jaget, Gudsgnistan) är evigt fri. Men det mänskliga sinnet, som är mellanledet mellan Atman och kroppen, styrs av yttre och inre krafter. För att förverkliga den sökta friheten är meditation nödvändig, och kontroll av sinnet är meditationens förutsättning. Swamin menar inte att vi skall dra oss undan från världen, utan vi skall leva i världen, acceptera både glädjen och lidandet men vara obörda därav. Om sinnet, obeständigt, berörs av världen, då omöjliggörs meditation; alltså: oberördhet och koncentration är medlen. Eftersom känslorna inverkar på koncentrationen, bör man till meditationsobjekt välja ett föremål som man älskar högt, ett vackert naturfenomen eller en helig person och samla tankarna kring det. Genom meditation förvandlas människan, intelligens och känslor blir starkare, och yogin får kraft att uppnå frihet.

Sammankomsterna avslutades med gemensam meditation. Det var något

av en upplevelse att se så många människor med vitt skilda bekännelser förenade i en gemensam hängivenhet åt det som var och en för sig ansåg vara det sanna, det sköna och det goda. En sådan universalitet är sällsynt. Den är värdig en Sri Ramakrishna, och utan att han blev nämnd särskilt ofta, var det likväl Ramakrishnas toleranta och universella ande som vilade över dessa sammankomster.

Det gavs möjlighet till enskilda samtal med swamin, vilket flera begagnade sig av. Från ett sådant härrör följande.

Claus Oreskov: Vad är Ramakrishnas budskap till världen av i dag?

Swami Ritajananda: Budskapet är harmoni mellan religionerna, som alla utgör skilda vägar till samma högsta mål: Gud.

CO: Hur skall denna harmoni uppnås?

SR: När var och en förverkligar sin egen religion, när han fram till det som är sanningen i dem alla.

CO: Vad är meditation?

SR: Det är en teknik varigenom sinnet ges styrka och slutligen uppnår ett nytt medvetande, som är nödvändigt för att varsebli det universella medvetandet.

CO: Vill du ge en kort beskrivning av vedanta?

SR: Det finns blott en verklighet, säger vedanta. Världen och ens eget jag är denna verklighet; varje själ är denna verklighet. När den insikten vinnes, då har livets högsta mål uppnåtts, och det är något helt underbart, en upplevelse av alltings fullkomliga enhet.

CO: Vedanta har kritiserats för sitt påstående att universum är en illusion och endast Brahman verklighet. Men Brahman är ju *allt* – omfattar den då inte hela universum?

Låt oss ta ett exempel, säger Swami Ritajananda, pekar på en stol och frågar: Vad är detta? CO: En stol.

SR: En stol? Nej, formen är en stol, men innan den fick stolens form, vad var den då? Och om vi slår den i bitar, skulle ingen kalla den en stol. Vad är den då?

CO: Trä; formen är en stol.

SR: På samma sätt säger vedanta att det är namnen och formerna som är överkliga, ty de skiftar ständigt, men bakom dem finns något oföränderligt, som är det verkliga. Du kan modellera leran i många former, men leran är alltid densamma.

CO: Namnen och formerna är överkliga – det är substansen som är verklig?

SR: Ja, så är det. Världen och allt som existerar har sin rot i Brahman. Detta förklarar Upanishaderna mycket tydligt; men olika vedantafilosofier utlägger vedanta på olika sätt, så det finns flera uppfattningar.

CO: Finns vedanta-idén inom andra religioner och filosofier?

SR: Ja. Men vedanta är inte en idé, utan något verkligt, något som kommer av erfarenhet, då man ögonblickligen förnimmer enheten med allt.

CO: När man fått denna vedantiska insikt att allt är ett, är man då oberörd av lust och smärta?

SR: En människa med denna insikt förändrar sig inte till det yttre, utan lever och verkar i världen liksom alla andra; hon kanske skriver böcker eller spelar vacker musik, men hon gör dessa saker utan bundenhet till världen. Hon är hela tiden medveten om den högsta verkligheten. Det som förändras, när man får den vedantiska insikten, är sättet att se. Om du biter dig i tungan, drar du väl inte för den skull ut tanden?

CO: Nej, men smärtan är verklig nog.

SR: Ja, men du är oberörd av den. En sådan människa lider aldrig, hon är alltid densamma.

CO: Ramakrishna hade smärtor under sin svåra sjukdom strupkräfta, men han skulle alltså ha varit opåverkad av dem?

SR: Ja, detta är ett vackert exempel! Någon frågade Ramakrishna varför han inte bad till Den Gudomliga Modern att få bli frisk. Först avböjde han, men då man uppmanade honom mycket ensträget, så bad han likväl. Gudinnan sa honom då att det inte fanns någon grund för oro, ty han åt och drack genom tusentals munnar – det finns i verkligheten inte liv och död.

CO: Det är det nästan omöjligt att förstå.

SR: Ja, det måste upplevas. Vedanta lär dig konsten att leva verkligt.

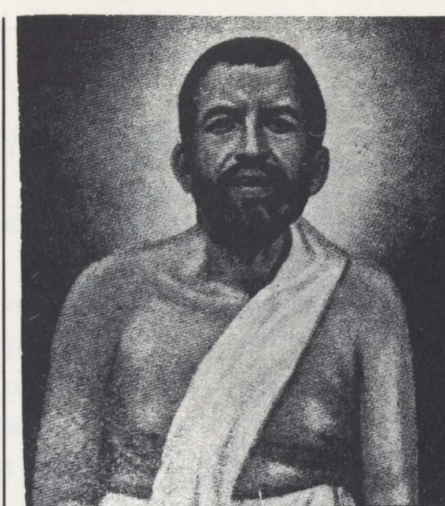
CO: Finns det plats för Ishware (den personlige Guden) och avataren (Gudsinkarnationen) inom vedanta?

SR: Ja. Det finns blott en Gud; allt är ett, och det existerar inget annat än detta enda. Men vi upplever oss inte på det sättet, utan vi ser oss som jag och du, upplever en dualitet, som är vi själva och det som är utanför oss själva. Så länge vi har den upplevelsen, finns det för oss en personlig Gud, men i enheten finns det ingen som tillbeder Ishware.

Avataren är en gudomlig inkarnation som frivilligt kommer ned till människorna. Det är Ishware som kommer och lever bland oss. Avataren är mötespunkten mellan Ishware och människan – vi kan alltså följa avataren till Ishware. Bibeln ger ett exempel på detta. Kristus sa: "Jag är vägen", följ mig, så leder jag dig till Gud. Alla är eniga om att Gud är allsmäktig, så det måste vara en lätt sak för honom att inkarnera sig själv här på jorden. Jag tror att det har skett många gånger i det förflutna och att det kommer att ske åter och åter i framtiden. Alla de heliga skrifterna talar om det; skulle vi inte tro dem?

CO: Var Ramakrishnas samadhi (gudsförverkligande) något speciellt, eller kan alla människor nå fram till det?

SR: Logiskt sett: ja. Det finns många slags samadhi. Ramakrishna sa att nirvikalpa samadhi (den mentala upplevelsen "jag är Brahman/Gud", när man blott är medveten om denna enhet med Gud och inget annat) är den största. Ramakrishna sa aldrig att denna upplevelse blott var för honom; alla kan nå fram till den; men å andra sidan är samadhi ett stort ord, och hur många har verkligen nått dit?



Vem var Ramakrishna?

Den vedantiska insikten innebär att lärjungen förstår att Brahman (världssjälen) och Atman (den individuella själen) är ett och samma och att hela världen, allt som finns, är Brahman. Lärjungen säger: "Sarvam Khalvidam Brahma" (sannerligen, allt detta är Brahman).

Brahman är den enda existerande substansen, ensam evigt ren, evigt vakent, obegränsad av tid, rum och oberoende av lagen om orsak och verkan. Genom maya, illusionernas värld, som gör det omöjliga möjligt, skapar Brahman en värld så att det synes som om Den (Brahman) är delad i namn och former. Men Brahman är i verkligheten inte delad utan en. Och djupt i sitt eget väsens verklighet finner människan denna enda verklighet: Brahman.

I det mentala tillståndet nirvikalpa samadhi upplevs föreningen mellan Atman och Brahman.

Sri Ramakrishna (1836–1886) befann sig ofta i samadhi. Det uppges att han en tid sex månader oavbrutet befann sig i detta tillstånd, omedveten om yttrevärlden. En sadhu skötte om honom under den tiden. Ibland slog sadhun honom med en stav för att få honom så mycket ned till det fysiska planet att han kunde stoppa litet mat i munnen på honom.

Under samadhi uppnådde Ramakrishna all kunskap. En gång uppenbarades för honom allt det vetande som finns nedtecknat i Indiens heliga skrifter – därefter kunde han, som knappt kunde läsa och skriva, ha diskussioner med sin tids största hindu-auktoriteter, vilka alla förvånades över hans kunskaper.

Ramakrishna vände sig till flera religioner utanför hinduismen och levde sig in i dem. Han invigdes i den muhammedanska sufi-sekten, upprepade Allahs heliga namn, klädde sig som en muslim osv, och efter tre dagar uppnådde han gudsförverkligande på den vägen. Han hade förmågan att leva sig in i skilda religioners idéer, och medan han praktiserade islam, ignorerade han hindu-gudarna fullständigt – dvs medan han tillbad Gud i en bestämd form, bekymrade han sig inte om samma Gud i andra former.

Ett år senare blev Ramakrishna introducerad i kristendomen; en kristen indier läste i bibeln för honom, och han kände sig starkt dragen till Jesus och dennes lära. En dag, när han satt och mediterade över Jesu liv, kom några ljusstrålar från en bild av madonnan och Jesusbarnet; ljuset träffade honom i hjärtat, och i tre dagar gick han omkring i extas; alla hans andra religiösa idéer var som bortblåsta, endast den kristna idén fyllde honom helt. Han hade bl a en vision av ett kyrkorum, där det hölls mässa. Vid slutet av den tredje dagen såg han en praktfull gudamänniska komma emot sig. Ramakrishna förstod att det var en främmande, och från botten av hans hjärta ljöd som ett ringande orden "Jesus! Jesus Kristus, den store yogin, Guds älskande son, ett med Fadern, som gav sitt hjärtas blod och uthärdade gränslös tortyr för att rädda människorna från sorg och elände." Därefter ingick Jesus-gestalten i Ramakrishna, och han förverkligade sålunda Gud sammanmält med Jesus.

Om Buddha sa Ramakrishna: "Det finns ignen skillnad mellan den tro som grundades av honom och den vediska kunskapsvägen (vedanta)." Likaså hade han djup vördnad för Mahavira, jainreligionens profet, och sikernas tio guruer.

Ramakrishna praktiserade skilda religiösa vägar, och han nådde fram till samma Gud på varje väg. Liksom floder har sin upprinnelse på olika ställen, men alla mötas i den stora oceanen, så har de skilda religionerna var sin utgångspunkt, men alla möts de i Gud.

Att Ramakrishna gick alla vägar berodde på hans brinnande längtan efter det gudomliga, och denna längtan var den kraft som drev honom.

Sri Ramakrishna är således universell. Han tillhör alla religioner. Han krävde aldrig att någon skulle omvända sig från en tro till en annan, utan ansåg att envar skulle följa den väg som han fann riktig. Under sina sista år utbildade han en grupp lärjungar, som skulle ge hans budskap till världen vi-

dare. Lärjungarna var både lekmän och munkar; den ledande av dem var Swami Vivekananda. De sista två åren talade mästaren till människomassorna, som sökte andlig vägledning, dag och natt. Han drabbades av strupkräfta, men i dödens närhet fortsatte han att undervisa. "Jag skulle gärna ge hundratals sådana här kroppar för att rädda en enda själ", var hans svar till sina ängsliga lärjungar. Han hade svårt att äta, och några av hans sista ord var dessa: "Jag talar med många tungor och äter med många munnar. Jag är alla själars själ och har oändliga munnar, huvuden, händer, fötter. Ty han som var Rama, Buddha, Kristus och Chaitanya lever i mig. Välsignad är

den som känner sanningen att den oändlige Guden uppenbarar sig i mänskliga former. Min finns snart inte mer; jag går dit där det inte finns födelse eller död, inte heller sorg, sjukdom eller smärta. Det är ett sår här i strupen, hunger och törst, smärta och sjukdom är i kroppen. Men när Jiva (själen) förenar sig med anden, försvinner all pina. Min gudomliga Moder har visat er genom sitt barn att anden är kroppens herre. Jag ser ... min Moder, Gud, han är här, i er alla delar av mig. Den mänskliga formen är olika och färgerna många, men stoffet är ett. Gud är överallt och i alla."

"Lovad vare Sri Ramakrishna'ji."
Hari Om.

Några ord om Walt Whitman

"Hans favoritsysselsättning syntes vara att ströva omkring utomhus för sig själv, titta på gräset, träden, blomman, och naturens alla hundratals ljud. Det var tydligt att detta skänkte honom njutning långt mer än det gör för vanliga människor. Innan jag lärde känna honom hade jag aldrig tänkt att någon kunde utvinna så mycket av verklig lycka från tingen som han gjorde. Han var mycket förtjust i blommor, både vilda och odlade; han tyckte om alla sorters blommor. Jag tror han beundrade solrosor och syrener lika mycket som rosor. Kanske ingen levande någonsin har tyckt om så mycket och tyckt illa om så litet som Walt Whitman. Allt i naturen syntes honom intagande. Allt han såg och hörde tycktes tilltala honom. Han föreföll att tycka om alla män och kvinnor och alla barn han såg – och jag tror att han verkligen tyckte om dem, fastän jag aldrig hörde honom säga det, men var och en som kände honom erfor att han tyckte om honom eller henne och att han tyckte om andra också. Jag hörde honom aldrig tvista eller disputera, och han talade aldrig om pengar. Han försvarade alltid, ibland lekfullt, ibland helt allvarligt dem som uttalade sig hårt och ovänligt om honom och vad han skrivit, och jag tänkte ofta att han till och med fann nöje i opposition från ovänner. I början av vår bekantskap trodde jag att han vaktade på sig själv för att inte ge uttryck åt missnöje, anti-pati, klagomål och protest. Jag trodde



inte det var möjligt att dessa sinnestillstånd kunde saknas hos honom, men sedan jag länge iakttagit honom, förstod jag att de gjorde det. Han talade aldrig nedsättande om någon nationalitet eller samhällsklass eller om någon tid i mänsklighetens historia, ej heller om något yrke eller någon sysselsättning – inte om några levande eller döda ting överhuvud taget, och inte om naturens lagar eller om några av deras följder, såsom sjukdomar, missbildningar och död. Han klagade aldrig över vädret eller över sjukdom, smärta eller något annat. Han svor aldrig. Detta låg inte nära till hands, eftersom han aldrig talade i vrede och tydligen aldrig var förbittrad. Han gav aldrig uttryck för fruktan, och jag tror inte att han någonsin kände det."

Så lyder i sammandrag ett avsnitt om den amerikanske poeten Walt Whitman i dr R. M. Buckes berömda bok "Cosmic Consciousness".

Telepati

"Telepati är nu ett experimentellt fastslaget faktum", skrev framlidne C. D. Broad, som var professor i moralfilosofi i Cambridge (död 1971). Han ansåg att de telepatiska fenomenen knappast kan förlikas med den vanliga vetenskapliga synen på sambandet mellan kropp och själ, enligt vilken det själsliga är ett bifenomen till hjärnan. "Dessa fakta är därför av den allra största filosofiska betydelse", fastslog han.

H. H. Price, professor i logik i Oxford, har skrivit att telepati är något som inte alls borde finnas, om den materialistiska teorin är sann; men telepati finns, och därav följer att det måste vara något allvarligt fel på den materialistiska teorin, hur talrika och imponerande de *normala* företeelserna än är, vilka stöder den.

En filosof som tog telepatin på allvar var den framstående professor Henry Sidgwick i Cambridge, vilken tillhörde grundarna av det engelska sällskapet för psykisk forskning och var dess förste president. I sitt invigningstal 1882 sa han bland annat att det var en skandal att det fortfarande pågick en debatt rörande dessa fenomenens verklighet och att den bildade världen som helhet intog en attityd av otro.

Dessa uttalanden om telepatin återges av professor Sir Alister Hardy i boken "The Challenge of Chance", som skrivits av honom själv, Robert Harvie och Arthur Koestler (Hutchinson of London 1973). Hardy, som är biolog, anser att telepatifenomenet är av oerhört stor betydelse – för vår förståelse av oss själva, av vår verkliga natur och förhållandet mellan medvetande och hjärna. Om telepati kan experimentellt demonstreras på ett sådant sätt att resultaten fullt ut accepteras av den vetenskapliga världen, måste detta få en utomordentligt stor betydelse för filosofin, ja även för naturvetenskapen och religionen. Professor Hardy tror att om telepatin räknas in i vårt vetenskapliga vetande, kommer detta att innebära en revolution och få lika stor betydelse för 1900-talet som utvecklingsläran hade för 1800-talet.

Hardy understryker att vi lurar oss själva om vi tror att våra nuvarande begrepp om livet och utvecklingen är mer än en ytterst liten del av sanningen; det allra mesta återstår ännu för mänskligheten att upptäcka under en nästan ändlös rad av år. "Vi står bara på tröskeln till förståelse av det levande."

ÖSTERLÄNSK VISDOM

Var och en bör, vad som än må inträffa, behålla jämvikten och behärska sina sinnen.

Var och en bör, efter bästa förmåga, söka sanningen, öka sin kunskap och vara ärlig mot sig själv.

Var och en bör, så ofta det gives tillfälle, säga ett vänligt och uppmuntrande ord till sina medmänniskor.

Var och en bör sträva efter att övervinna fruktan och se med förhoppning mot framtiden.

Var och en bör bemöda sig om att glädjas lika mycket åt en annans framgång som åt sin egen.

Var och en bör tänka det bästa, arbeta för det bästa och vänta det bästa.

Var och en bör vara på sin vakt, att han inte med ord blottar sina tankars oreda och viljans missriktning.

Var och en bör sträva efter att vinna den styrka, det lugn och den harmoni som besegrar alla svårigheter och gör världen ljusare och bättre än den är.

Axel Fredenholm

CANCERNS GÅTA ÄR LÖST

Rev. doktorsavh. ger besked. Beskrivning ö. botade fall och kostterapi, i Josef Östlunds bok RÄTT KOST BOTAR CANCER. Cancer är en bristsjukdom. 45 s. Kr 45:- bet. till pg 73 19 96-5, Östlunds förlag.

Biorytm

Din biologiska klocka

För 50 kr får Du Ditt biorytmschema och intressant läsning om svängningarna i Ditt liv. Sänd 50 kr, namn, adress och födelsedag till pg 491 24 11-8, "Visibel", Box 17001, 402 61 Göteborg

SÖKER DU HJÄLP?

Alternativkatalogen 1992

innehåller nästan 6 000 adresser och telefonnummer till alternativterapeuter, chiropraktorer, medier, siare, astrologer och många andra över hela Sverige.

Sätt in 65 kronor på postgiro 76 96 25 -5 Bokförlaget Altera, Simrishamn så kommer Din katalog på posten.

Dan Andersson

Omkring tiggarn från Luossa

Omkring tiggarn från Luossa satt allt folket i en ring
och vid lägerelden hörde de hans sång.
Och om bettlare och vägmän och om underbara ting
och om sin längtan sjöng han hela natten lång:

”Det är något bortom bergen, bortom blommorna
och sången,
det är något bakom stjärnor, bakom heta hjärtat mitt.
Hören – något går och viskar, går och lockar mig
och beder:
Kom till oss, ty denna jorden den är icke riket ditt!

Jag har lyssnat till de stillsamma böljeslag mot strand,
om de vildaste havens vila har jag drömt.

Och i anden har jag ilat mot de formlösa land,
där det käraste vi kände skall bli glömt.

Till en vild och evig längtan föddes vi av mödrar bleka,
ur bekymrens födselvånda steg vårt första jämmerljud.
Slängdes vi på berg och slätter för att tumla om
och leka,
och vi lekte älg och lejon, fjäril, tiggare och gud.

Satt jag tyst vid hennes sida, hon, vars hjärta var
som mitt,
redde hon med mjuka händer ömt vårt bo,
hörde jag mitt hjärta ropa, det du äger är ej ditt,
och jag fördes bort av anden att få ro.

Det jag älskar, det är bortom och fördolt i dunkelt
fjärran,
och min rätta väg är hög och underbar.
Och jag lockas mitt i larmet till att bedja inför
Herran:
’Tag all jorden bort, jag äga vill vad ingen, ingen har!’

Följ mig, broder, bortom bergen, med de stilla svala
floder,
där allt havet somnat långsamt inom bergomkransad
bädd.

Någonstädes bortom himlen är mitt hem, har jag min
moder,
mitt i guldorstänkta dimmor i en rosenmantel klädd.

Må de svarta salta vatten svalka kinder febreröda,
må vi vara mil från livet innan morgonen är full!
Ej av denna världen var jag och oändlig vedermöda
led jag för min oro, otro, och min heta kärleks skull.

Vid en snäckbesållad havsstrand står en port av rosor
tunga,
där i vila multna vraken och de trötta män få ro.
Aldrig hörda höga sånger likt fiolers ekon sjunga
under valv där evigt unga barn av saligheten bo.”

Ur Visor och ballader (Tiden)

Den sufiska kärleksvägen

Sufismen är en mystisk riktning inom islam, mer än tusen år gammal. Karaktéristiskt för sufierna är att han inte vänder ryggen åt världen, så som andra mystiker kan göra, utan han förnekar sig själv genom att gå upp i världen, sammansmälta med världen i en mystisk förening.

Sufierna frigör sig från självcentrerade tankar och sin egen jagiskhet och blir ett med världen. Han undertrycker sin egen vilja, och då kan hans hjärta komma i samsvängning med den kärlek som styr solen och alla stjärnorna.

Sufi-mystikerna uppslukas av världen och därmed av Gud. Under kontemplation kan han erfara att hans personliga jag upphör att finnas till och helt enkelt förlorar sig i Gud. Som sufi-skalden Attar skrev: "Insvep dig i intets klädnad och drick tillintetgörrelsens dryck! Täck din barm med förintelsens dräkt och dra icke-existensens kåpa över ditt huvud!" då blir du slutligen helt förlorad i Gud, smälter samman med Gud, blir del av Gud.

En sufi-mystiker ser Gud, och endast Gud, i allting. Allt är uttryck för Guds väsen, bergen, dalarna, vattnen, växtligheten, djuren och människorna. I det myllrande livet på en marknad, i klostrets stillhet – överallt finner mystikerna Gud, och han ser skönhet och frid bakom den synbarliga grymheten och

fulheten.

I sammansmältandet med världen renas mystikernas sinnen. Han upplever världen så som Gud upplever den. Och Gud uppfattas som absolut kärlek och absolut skönhet. Denna upplevelse finns hos många mystiker i skilda religiösa miljöer. En mystisk upplevelse torde vara kärnan i all högre religion. Den kan bryta fram inom vilken teologisk ram som helst, den bryr sig inte mycket om teologiska konstruktioner.

Den sufiska mystiken, som tagit sig många sköna poetiska uttryck, är en förening av Guds-mystik och naturmystik. Den moderna sufismen, som skapades av Inayat Khan, utgör en fortsättning av den ursprungliga islamska sufimystiken.

Bistert

Tiderna är litet bistra nu. Konjunkturen är låg, folk har inte gott om pengar. Även Sökaren drabbas av detta: upplagan sjunker.

Du som tycker att Sökaren skall finnas kvar och komma ut lika ofta som hittills, skriv ner namn och adress på personer som Du tror kan vara intresserade av Sökaren – eller ring in uppgifterna – så skickar vi ett gratis provnummer till dem.

Gåvor

Lars Ydström, Nacka, 10:-, Allan Rosberg, Malmö, 10:-, Curth Orefjärd, Strängnäs, 60:-, Ingvar Anderberg, Genarp, 60:-, Bertil Jonasson, Ryd, 260:-, Björn Zakrisson, Östersund, 260:-, Kenneth Revland, Norrköping, 80:-, Gert Kaffa, Arkelstorp, 260:-, Vera Österlind, Stockholm, 60:-, Kjell Jonsson, Kista, 60:-, Per-Olov Arvidsson, Täby, 60:-, Gunnar Johansson, Farsta, 160:-, Matz Dovstrand, Göteborg, 60:-, Anders Hagekrans, Bandhagen, 10:-, Ewy Wilhelmsson, Kinna, 110:-, Birgitta Cube, Malmö, 60:-, Birger Andersson, Nässjö, 30:-, Tage Bång, Töreboda, 10:-, Sylvi Strömsten, Angered, 60:-, Franz Schwabe, Enskede, 60:-, Edwin Wiktorsson, Södertälje, 10:-, Christina Rahlén, Helsingborg, 60:-, Åke Andersson, Skärholmen, 60:-, Gunnar Svensson, Göteborg, 60:-, Carl-Gustav Hultgren, Växjö, 60:-, Lennart Palm, Malmö, 10:-, Oscar Ohlsson, V. Frölunda, 60:-, Kenneth Nyström, Stockholm, 160:-, Bertil Furuby, Stockholm, 10:-, Bo Andersson, Örebro, 10:-, Rhea Lindholm, Västerås, 60:-, Tore Elmgren, Horred, 100:-, Elin Gustavsson, Göteborg, 60:-, Arne Algard, Vällingby, 60:-, Bela Molnar, Landskrona, 10:-, Nils Arozenius, Olofström, 110:-, Ingall Karlsson, Spekeröd, 10:-, Sven-Åke Andersson, Trollhättan, 10:-, Rune Sjöblom, Täby, 60:-, Birgit Bäckman, Göteborg, 60:-, Valter Sjöberg, Bredbyn, 10:-, Martin Wettmark, Munkedal, 10:-, Chia Brusewitz, Kullavik, 110:-, Anders Brundell, Falun, 10:-, Bo Eriksson, Tyresö, 60:-, Elin Haara, Ronneby, 50:-.

Hjärtligt tack!
Red.

Kontakt

Jag är en kille i 30-årsåldern som tröttnat på utelivet. Jag önskar nära relation med en kvinna, självständig. Mina intressen är musik, psykologi, teosofi, makrobiotik, kristaller, ädelstenar, pyramider, mantran, astrologi. Skicka gärna med ett foto. Svar till "Äventyrliga resor inåt", Sökaren f v b.

Pris för kontaktannonser 50 öre per ord + 5:- i eftersändningsavgift, dock tillsammans minst 15:-. Moms inräknad.

Saida

Sierskan Saida Andersson gjorde ju "tittarsuccé" i TV. Tusentals människor har skrivit till henne.

Några, som tyckt till i massmedia, har sagt att hon är en bluff. Men det vet knappast någon (mer än kanske hon själv). Enda chansen att göra en vetenskaplig bedömning är ju att studera ett antal fall, där Saida gett upplysningar. Har vad hon sagt stämt? Något för svenska parapsykologer att ta itu med!

C G Jungs liv och gärning

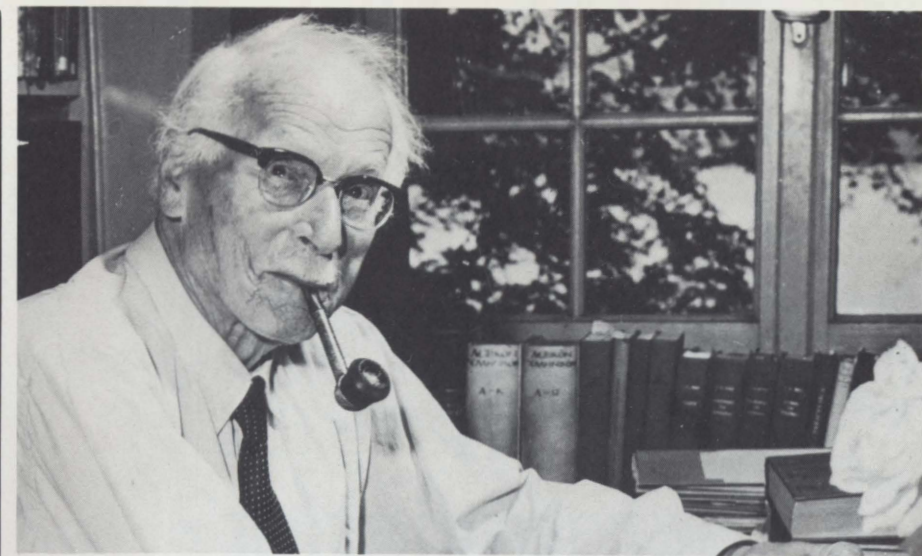
En av de mest fascinerande självbiografier som skrivits är den schweiziske psykologen C G Jungs "Minnen, drömmar, tankar". För många, inklusive undertecknad, har den blivit en lockande inkörsport till att fördjupa sig i den sk analytiska psykologin som Jung utvecklade. Det var därför med en viss spänning jag började läsa den biografi över Jung som skrivits av hans mångåriga lärjunge Barbara Hannah, *C G Jung liv och gärning*, och som nu översatts till svenska av det vitala Centrum för Jungiansk Psykologi (1991, originalutgåva 1976). Hur skall en biografi över Jung kunna mäta sig med hans egen självbiografi? Kan den ha något att tillföra?

Farhågorna kom snabbt på skam. Barbara Hannah har lyckats att skriva en förstklassig biografi som på ett utmärkt sätt kompletterar Jungs egen självbiografi. Det är inte en torr akademisk avhandling utan hon fördjupar bilden av Jung utifrån sina egna mer än 30 års vänskap och samarbete med Jung alltifrån deras första möte 1929 till hans död 1961. När de först träffades var Jung 54 år gammal (f 1875) och Hannah 38 år. Förordet till biografien är daterat 1974 då Hannah alltså var 83 år gammal, vilket är förbluffande med tanke på den ungdomliga fräschör som kännetecknar framställningen i boken. Hannah dog 1986, 95 år gammal.

En stor del av biografien bygger på Jungs egen självbiografi, och Hannah ger då kontinuerliga referenser till källorna. Men genomgående kompletterar hon bilden utifrån vad vänner och bekanta till Jung berättat, och utifrån egna samtal och möten med honom. Hennes oförställda beundran för Jung har inte hindrat henne att skildra en hel del mänskliga skröpligheter hos honom. Den nästan mytiska kulten kring Jung får visserligen också näring. Hon nämner ryktet att farfadern Carl Gustav Jung d ä egentligen var naturlig son till Goethe.

Familjeträdet kan bara följas till början på 1700-talet p g a en brand i stadsarkivet i Mainz; men var inte den lärde doktorn Carl Jung som levde i början på 1600-talet en möjlig anfader, antyder Hannah. Denne Carl Jung bör ha känt till alkemisten Dorneus, Paracelsus' främste lärjunge, och på så sätt sluts en cirkel, eftersom 1900-talets C G Jung ägnade ingående psykologiska studier åt alkemins symbolvärld. Den mystiska dimensionen, som Hannah ger näring, sträcker sig till Jungs dödsdag, då en blixst samma dag slog ned i en poppel i hans trädgård (för att inte nämna att Hannahs bilbatteri var helt dött just den morgonen).

Vi får veta att Jung var en skicklig analytiker, en fängslande föreläsare och att hans internationella ryktbarhet gjorde att han fick hedersbetygelser runt om i världen och till och med en annan hedersbetygelse från staden Zürich. Ibland botade han patienter bara tack vare sitt rykte, utan att egentligen behöva göra så mycket. I andra fall använde han originella metoder anpassade till den enskilde patienten. En svårt sjuk kvinnlig patient, som troddes lida av schizofreni, kunde skrivas ut efter 14 dagar sedan Jung klargjort för henne att hon faktiskt mördat sitt älsklingsbarn, som avlidit efter att ha druckit av infekterat vatten utan att modern ingripit. (Modern hade straxt



C G Jung

dessförrinnan träffat sin ungdoms älskade, som hon inte gift sig med.) Jung valde med viss tvekan denna brutala insiktsbehandling, men den smärtsamma insikten gjorde kvinnan frisk.

Inflytelserika personer har inte sällan ett drag av despotism över sig. Mahatma Gandhi avslöjar i sin självbiografi "Experiments with Truth" hur han tvingade sin hustru och sina barn att rengöra toaletter för att visa att detta inte kunde skötas bara av de kastlösa. För att utveckla sig själv beslutade han också att leva i kyskhet – men utan att konsultera hustrun. Hans vegetarianism var så övertygande att det uppstod problem när han besökte engelska familjer och barnen efter hans besök inte längre ville äta kött. En liknande självcentrerad idealism och despotism tycks ha funnits hos Jung. Under en period av sitt liv var han helnykterist. Barndomsvännen Albert Oeri trodde att han ändå kunde dricka ett glas vin i Jungs närvaro – Jung hade under studietiden inte spottat i glaset – men Oeri beskriver hur en blick från Jung på vinglasen gjorde att vinet "förvandlades till ättika". Barbara Hannah beskriver hur hon första gången var bjuden på middag till Jung som själv tillagade maten. Under tystnad satt hon under någon timme och betraktade Jungs matlagingskonster – han kunde blanda upp till 16 ingredienser i en sås – tills hon bröt tystnaden genom att säga: "Jag är livrädd." Även måltiden intogs under tystnad. Jung avskydde nämligen att tala medan han åt, en påverkan från hans mor som tyckte att konversation var en förolämpning mot god mat. I och för sig kan jag känna sympati med denna inställning, men som i fallet Gandhi bör väl en sådan avhållsamhet bygga på någon form av ömsesidighet. När Jung en gång placerades bredvid Winston Churchill på en middagsgästning fick han själv känna på hur det kunde vara. Churchill ville nämligen också äta under tystnad, vilket Jung i och för sig inte hade något emot, men han stöddes av de uppförande blickarna från värd-folket som tyckte att Jung var oartig mot hedersgästen. Oftare var han själv hedersgäst, och den som satt bredvid honom fick då dessa uppförande blickar.

Avhållsamhet tycks annars inte ha varit Jungs starkaste sida. Han lämnade snart helnykterismen, han rökte gärna, och sexu-

ell avhållsamhet föresvävade honom aldrig. Vid sidan av sin hustru hade han under många år ett fast förhållande till en annan kvinna, Toni Wolff, tydligen till båda kvinnornas belåtenhet. Hans elever och assistenter tycks mestadels ha varit kvinnor, som ägnade Jung och hans psykologi en livslång beundran. I biografien antyds inga ytterligare sexuella kontakter mellan Jung och andra kvinnor, men illustrerande för hans relationer till kvinnorna är svårigheten att finna en ny, lämplig sekreterare till den Psykologiska Klubb som han grundat. Alla tänkbara kandidater hade nämligen så starka bindningar till Jung att man förutsåg problem. Till slut lyckades man hitta en dotter till en avliden kollega, som endast kände Jung i egenskap av vän till fadern. Med denna neutrala inställning kunde hon förväntas göra ett gott arbete.

Barbara Hannah försöker avliva ett annat rykte, nämligen att Jung skulle ha varit nazivänlig under en period. Detta rykte är troligen helt oggrundat. Jung var snarare skrämmd av den masspsykos som höll på att växa fram i Tyskland, och han försökte vana för det kollektiva psykets krafter. Hannah lämnar dock ingen begriplig förklaring till hur ryktet har kunnat uppstå.

Större delen av boken handlar förstås om Jungs förtjänster, inte om hans eventuella brister. Hans livsöde framställs som ett fascinerande psykologiskt äventyr, där han genom resor i sitt eget inre men också resor genom olika kontinenter, söker sig fram till en helhetsbild inte bara av sitt eget själsliv, utan också av de psykiska strukturer som tycks känneteckna människan på ett mer universellt plan. En mer spännande rese-skildring kan inte tänkas.

Hannahs biografi gör att bilden av Jung blir fördjupad och mer mångfacetterad, men bokens största värde ligger inte i skildringen av personen Jung. Viktigare är att Hannah genomgående relaterar olika skeden i Jungs liv till hans psykologiska skrifter under motsvarande tid. Därigenom blir boken en lockande inledning till att fördjupa sig i Jungs egna arbeten. Barbara Hannahs Jung-biografi är ett värdefullt komplement till Jungs egen självbiografi och en utmärkt introduktion till Jungs egna skrifter.

Nils Wiklund

Tommy Brodd

Känd siare och fjärrskådare ger Dig konsultationer per telefon

För Dig som vill veta mer om Din framtid. Ring: 0502-201 15 och beställ tid.

Du kan även gå kurser i healing och medial utveckling. På dessa kurser lär Du Dig att använda Din intuition i vardagslivet.

För information ring 0502-201 15!

En sammanhållen personlighet?

Vi är inte alltid lika oss själva. Ibland blir vi förvånade över oss, vi överraskar oss själva. "Aldrig trodde jag att jag kunde göra en sån grej!" Ibland blir vi påverkade av omgivningen så att vår personlighet tycks visa upp nya, främmande drag.

Då och då kommer kanske helt motsatta sidor till synes hos oss. Vi förefaller vara dubbelnaturer.

En sökare kan finna att han ibland vill bejaka vissa tankar, och ibland avvisa dem. Ena dagen sitter han kanske med händerna knäppta i bön, eller försjunken i meditation, och andra dagen fnysar han och tycker att allt det där religiösa är inbillning, strunt.

På så sätt är det åtminstone med mig. Jag svänger litet i mina åsikter, fram och tillbaka. Det gäller framför allt sådant som man inte direkt kan veta.

Ibland sätter jag mig vid skrivmaskinen och knackar ned en rad ord som skall beskriva min uppfattning. Några dagar senare läser jag igenom det skrivna och finner det inte övertygande.

Den som på detta sätt saknar en alltid sammanhållen personlighet förblir

kanske en sökare. Medan de som är stadiga i tron, säkra i övertygelsen genom hela det vuxna livet förespråkar samma livssyn, samma verklighetsuppfattning. De har funnit.

Men vissa tankar återkommer ju ständigt även hos den litet ambivalente.

Redaktionella problem

1) I somras kom jag av någon anledning efter i arbetet, och har sedan dess inte lyckats komma ikapp. För den skull är detta nummer till en del uppbyggt av äldre material, tidigare infört (från 1975). Jag hoppas att i fortsättningen kunna undvika sådana upprepningar. Men nu har det känts nödvändigt att hinna ikapp produktionsplanen.

2) Tyvärr har Sökaren under senare år tappat en tredjedel av prenumeranterna. Upplagan var förra året 2.200 exemplar. Därför måste tidskriften nu bli tunnare.

SM

Innehåll:

Curt Jonsson:

Vad är egentligen förlåtelse? 2

Bengt Petersen:

I morgonrodnadens tecken 5

SM:

Under ledning av en inre röst 6

Eileen Caddy:

Ur "Resan till friheten" 7

Örjan Björkhem:

En vit kråka? 9

Nils-Olof Jacobson:

Som i en spegel 11

Larry Dossey:

Bönens makt 14

SM:

Forskningens nya vidder 19

SM:

Det ockulta och de intellektuella 21

SM:

Illusionisterna och parapsykologin 22

Claus Oreskov:

Vedanta. Samtal med Swami Ritajananda 24

Claus Oreskov:

Vem var Ramakrishna? 25

Några ord om Walt Whitman 26

Dan Andersson:

Omkring tiggarn från Luossa 28

Bokrecension 29

SÖKAREN

Oberoende tidskrift för livssynsfrågor.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Sven Magnusson

Adress: Östra Kanalgatan 18,
652 20 Karlstad

Telefon: 054-11 16 89

Prenumerationspris:

Helår (8 nr) 240:-.
Halvår 140:-.

Postgiro: 70 60 47-8

Bankgiro: 372-8128

Annonspriser: (moms tillkommer):
Helsida 1.300:-, halvsida 750:-
småannonser 25:- per spalt-cm, men
minst 75:-

Wallin & Dalholm Boktr AB,
Lund 1991
ISSN 0038-0504